

Arrest

nr. 227 655 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYENEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYENEST en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U was binnen de Russische Federatie woonachtig in Ordjonikidzevskaya, gelegen in de deelrepubliek Ingoesjetië. U woonde deels bij uw moeder, R.T. (...) (ov X), en deels in de woning van uw grootmoeder langs moeders kant. In dat huis woonden ook uw tante langs moeders kant met haar kinderen. Af en toe ging u ook voor korte periodes naar Grozny in Tsjetsjenië alwaar uw grootmoeder langs vaders kant woonde.

Uw biologische vader, S.A. (...), is spoorloos verdwenen omstreeks 2003/2004. Enkele jaren daarvoor waren uw ouders reeds gescheiden.

In 2004 huwde uw moeder met A.B. (...) en uit dit tweede huwelijk van uw moeder kwam M. T. (...) (ov X) voort. Zowel u als uw moeder werden het slachtoffer van fysiek geweld gepleegd door A. (...).

De situatie met A. (...), waarbij hij u probeerde te benaderen en zo uw fysieke integriteit in het gedrang zou brengen, is één van de redenen waarom u ten dele in de woning van uw grootmoeder woonde. Samen met uw moeder vluchtte u kortstondig naar Moskou. Na twee weken bleek de situatie in Moskou evenwel niet langer houdbaar en dienden jullie terug te keren.

Op 20 december 2013 belandde uw moeder in het ziekenhuis nadat ze werd aangevallen door A. (...). Uw moeder wilde niet opnieuw het slachtoffer van haar partner worden en vertrok op 18 augustus 2014 definitief uit de Russische Federatie. Bij haar vertrek nam ze uw halfzus M. (...) mee.

U ging niet met uw moeder mee omdat u de idee had opgevat om met A.A.B. (...) te trouwen. U ging na het vertrek van uw moeder bij uw familie langs vaders kant wonen in Grozny. U werd hier geconfronteerd met uw gewelddadige halfbroer, M.A. (...), die van plan was u in een huwelijk te dwingen. Op 28 of 29 november 2014 kwam A.A.B. (...) om het leven. U wilde uw gewelddadig lot met een mogelijks gedwongen huwelijk ontkomen en besliste om in december 2014, in navolging van uw moeder, het land te verlaten. Met hulp van uw tante langs moeders kant bereidde u uw vertrek voor. Omstreeks 20 december 2014 vatte u uw reisweg aan. Via Rusland, Wit-Rusland en Polen kwam u op 4 januari 2015 aan in Duitsland alwaar u een asielaanvraag indiende. Uw asielaanvraag werd door de Duitse asielinstanties geweigerd.

Intussen leerde uw moeder haar huidige partner, die in België woonachtig is, kennen. Op 8 oktober 2017 verliet u samen met uw moeder Duits grondgebied en u kwam diezelfde dag nog België binnen. Op 5 april 2018 werd er in uw naam een verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS liet u middels een brief weten dat een telefoongesprek met uw broer in 2017 de belangrijkste reden is waarom u niet naar Rusland wil terugkeren. U verklaarde in uw brief dat u in Duitsland slechts een beperkt interview had en niet veel kon vertellen. U voegde aan uw brief toe dat u in Rusland vroegtijdig religieuze kleding begon te dragen en dat u omwille van deze reden veel problemen en vervolging onderging door politiediensten en lokale bewoners. U stelde dat men van mening was dat de hijab enkel door terroristen wordt gedragen. U beschreef deze toevoeging over uw kledij als 'een belangrijke reden'.

In het kader van uw beschermingsverzoek legde u verder nog enkele schermafdrukken voor van Instagramaccounts waarop identieke berichten over uw broer zijn te lezen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U gaf uitdrukkelijk aan dat u in hoofdzaak uw land van herkomst ontvluchtte en niet meer naar daar kan terugkeren omwille van uw gewelddadige halfbroer M.A. (...) (o.m. CGVS M. (...) p. 18). Nadat de persoon waar u mee wilde trouwen, A.A.B. (...), om het leven kwam heeft u effectief uw reisweg aangevat. Aangaande uw problematiek met uw halfbroer kan het volgende worden opgemerkt.

Na uw vertrek heeft u pas in 2017 voor het eerst iets gehoord van uw halfbroer (CGVS M. (...) p. 9 en 11). Op dat moment heeft hij u gebeld naar aanleiding van de door u voorgelegde berichten op Instagram. Gezien uw vertrek eind 2014 zou u dus op zijn minst ruim twee jaar niets van uw halfbroer vernomen hebben, dit terwijl hij kennelijk wel degelijk de mogelijkheid had om u, desgewenst, te contacteren. Dat u pas na al die tijd pas voor het eerst gecontacteerd wordt door uw halfbroer is gezien de specifieke context weinig overtuigend. Uit uw verklaringen moet immers blijken dat uw halfbroer niet enkel gewelddadig was en machtsbelust ten aanzien van zijn vrouwelijke familieleden, er kan daarenboven worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw halfbroer het concrete plan had om u onder dwang uit te huwelijken aan een bepaalde persoon (CGVS M. (...) p. 13). Meer nog, uit uw verklaringen moet blijken dat deze plannen nog in 2014 vorm zouden krijgen, terwijl u zelf pas omstreeks 20 december 2014 uw reisweg aanvatte (CGVS p. 18-19). Zodoende zou u met uw vertrek niet enkel zichzelf uit de klauwen van uw halfbroer hebben gered, u heeft bovendien op flagrante wijze zijn plannen gedwarsboomd en getoond dat u niet gehoorzaamde aan zijn eisen en verwachtingen. Gezien die context mag het verbazen dat uw halfbroer onverschillig zou blijven bij dit alles en de situatie ruim twee jaar zijn beloop zou laten gaan. Er zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat een gewelddadig en patriarchaal persoon als uw halfbroer furieus moet zijn geweest om uw vertrek en geen twee jaar zou hebben laten voorbijgaan vooraleer u te contacteren, hetzij om u te bedreigen hetzij om

(te proberen om) u terug te halen naar uw herkomstregio. Het door u geschetste verloop is dan ook weinig overtuigend.

Gezien uw halfbroer de reden voor uw vertrek betreft is het voorts frappant hoe u bent omgegaan met het bewijsmateriaal dat u claimt te hebben gehad. Wanneer u bij het CGVS gevraagd werd om te vertellen over de communicatie die u in 2017 met uw halfbroer heeft gehad stelde u: "[...] Hij zei dat ik er achter zat. Hij nam nummer van tante met wie ik contact heb. Hij bedreigde me. Er is opname gemaakt. Hij zoekt de schuldigen. Hij sprak veel boodschappen in ook. Over mijn moeder en over mij." (CGVS M. (...) p. 9) Zo blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk over bewijsmateriaal heeft kunnen beschikken. Wanneer er bij het CGVS gevraagd werd naar de opname die werd gemaakt van de bedreigingen van uw halfbroer repliceerde u evenwel: "Ik had de opname maar heb het verwijderd. Want het waren geen aangename zaken dat hij over moeder sprak en zo. Ik dacht nooit na dat het voor mij zou kunnen nuttig zijn, maar dit staat op Instagram." (CGVS M. (...) p. 9) Het is uiterst twijfelachtig dat u het weinige bewijs dat u heeft zelf zou gaan verwijderen. Uw uitleg dat de opname geen aangename zaken bevatte kan bovendien op geen enkele wijze overtuigen. Ook uw stelling dat u nooit dacht dat het nuttig kon zijn is voorts volstrekt ongeloofwaardig. Er moet immers worden benadrukt dat uw halfbroer de hoofdreden was voor u om uw land van herkomst te verlaten én dat u ook in Duitsland reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. In die context kan niet anders dan worden vastgesteld dat het van elke logica gespeend is dat u opgenomen dreigberichten zou verwijderen. Uw handelswijze ter zake zet dan ook verder uw relaas op losse schroeven.

Aansluitend bij voorgaande vaststellingen en verder nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven zijn de incoherente verklaringen die u en uw moeder aflegden over uw verblijfplaatsen vanaf augustus 2014. Uit de verklaringen die werden afgelegd zou u uw volledige leven grotendeels in Ingoesjetijë gewoond hebben bij uw moeder of familieleden van uw moeder. De familie van uw vader, waaronder dus uw gewelddadige halfbroer, waren woonachtig in Grozny in Tsjetsjenië. U verklaarde zelf dat u vanaf augustus, met name na het definitieve vertrek van uw moeder, en dus de laatste maanden van uw verblijf in de Russische Federatie ononderbroken in Grozny heeft verbleven bij uw oma en halfbroer (CGVS M. (...) p. 5, 12-13). Volgens uw moeder verbleef u evenwel nog steeds in Ingoesjetijë tijdens uw laatste maanden in Rusland, ook in de periode lopend van augustus 2014 tot december 2014 (CGVS R. (...)) p. 17). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die uw moeder had afgelegd kwam u niet verder dan haar stelling te ontkennen en vol te houden dat u in Grozny verbleef (CGVS p. 21). Gezien uw uiterst precaire situatie en gezien uw gewelddadige halfbroer die er uiteindelijk voor zou zorgen dat u uw land van herkomst diende te verlaten is uw verblijfplaats in de meest problematische periode geenszins een detail. Gelet op het feit dat u en uw moeder reeds sinds eind 2014/begin 2015 zijn herenigd in Duitsland en sindsdien samenbleven en zowel in Duitsland als in België internationale bescherming aanvroegen kan redelijkerwijs worden verwacht dat er ter zake coherente verklaringen zouden worden afgelegd. Het is voor de hand liggend dat u en uw moeder uw laatste periode in de Russische Federatie zouden hebben besproken. Op zich kan zelfs worden verwacht dat uw moeder reeds op het moment dat zij weg is uit Rusland en u daar nog verblijft al zou de moeite nemen om op de hoogte te raken van uw eigenlijke situatie. Zij had daar indien contact met u onmogelijk zou blijken ook nog andere opties toe, zoals via haar zus. Dat u en uw moeder geen coherente verklaringen konden afleggen over uw effectieve verblijfplaats tijdens de voor u meest precaire periode in aanloop naar uw definitieve vertrek is dan ook niet aannemelijk en tekenend voor uw gebrekkige geloofwaardigheid inzake uw effectieve situatie en vertrekreden.

Volledigheidshalve kan nog op bepaalde concrete punten gewezen worden die verder negatief inwerken op de problematiek die u omwille van uw broer zou hebben ondervonden. Vooreerst maakte uw moeder zelf geen spontane melding van het volgens u zeer concrete op til zijnde gedwongen huwelijk. Meermaals gevraagd naar de concrete redenen die u naar België hebben gebracht maakte uw moeder wel melding van de problematische situatie met uw halfbroer, maar liet ze na om dit uiterst ingrijpende element aan te reiken, ofschoon zij daar ruimschoots de kansen toe kreeg. Nadat de PO in kwestie zelf uw beweerde gedwongen huwelijk naar boven haalt bij uw moeder stelde zij dat ze dat nog wou vertellen en dat ze dacht dat de problematiek langzaamaan zou besproken worden. Gezien het verloop van de passage kan deze uitleg evenwel betwijfeld worden (CGVS R. (...) p. 25-26). U van uwentwege bleek dan weer geen idee te hebben van wie de persoon was met wie u diende te trouwen en ook van welke familie de mensen waren waarmee een huwelijk op touw zou worden gezet was u niet op de hoogte. U weet uw gebrekkige kennis aan het feit dat u weigerde te luisteren (CGVS M. (...) p. 19). Dit is andermaal een weinig logische en markante uitleg. Voor iemand die weinig invloed heeft op haar eigen toekomst is het geenszins overtuigend dat u niet zou willen weten in welke situatie u zou terecht komen, met wie u mogelijks de rest van uw dagen zou moeten doorbrengen en van wat voor familie hij afkomstig is. Een gedwongen huwelijk heeft een dermate impact op uw leven dat het geenszins logisch is dat u zou weigeren te luisteren naar dergelijke cruciale elementen.

Ook over A.A.B. (...), de reden waarom u besloot om niet mee te gaan met uw moeder maar daarentegen voor koos om in de Russische Federatie te blijven, bleken u en uw moeder geen coherente verklaringen af te leggen. Dit indiceert verder dat er aan uw vertrekredenen en problematiek geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst waren u en uw moeder niet coherent over het moment waarop A.A.B. (...) zou zijn omgekomen. U verklaarde dat hij uit de weg werd geruimd door de Russische overheid op 28 of 29 november 2014. U bevestigde dat het een maand voor uw vertrek was en u bevestigde ook dat u nog in Grozny was toen u het nieuws vernam (CGVS M. (...) p. 17-18). Uw moeder verklaarde evenwel het volgende over hem: "Hij is gedood. Zijn naam is A. (...). Het zijn onze burens. Ik kan er niet opkomen. Hij is vermoord. Door federalen. Na vertrek van M. (...). Nadat ze naar Polen is gegaan. Is hij tien dagen later vermoord. Ze zei dat ze hadden afgesproken dat hij zou afkomen." (CGVS R. (...) p. 25) Later tijdens hetzelfde onderhoud bleef uw moeder herhalen dat A.A.B. (...) gedood werd eind december 2014, na uw vertrek (CGVS R. (...) p. 29). Ook na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen bleef de incoherentie ter zake vaststaan. U kwam immers niet verder dan te zeggen dat uw moeder zich misschien vergiste (CGVS M. (...) p. 18). Uw moeder gaf van haar kant nogmaals aan dat A.A.B. (...) nog in leven was bij uw vertrek: "Toen ze nog thuis was was hij nog in leven want bij haar vertrek hebben we zelfs niet besproken." (CGVS R. (...) p. 29-30)

Ook aangaande de kennis van uw halfbroer over A.A.B. (...) bleken jullie verklaringen niet in overeenstemming te zijn. Uw moeder verklaarde: "Ten eerste de jongen, die vriend, was Ingoesj. Die M. (...) zei dat als je zonder mijn medeweten getrouwd bent met die Ingoesj ga ik zowel jou als hem afmaken." (CGVS R. (...) p. 26) U gaf zelf evenwel te kennen dat uw halfbroer met zekerheid niet op de hoogte was van A.A.B. (...) en dat hij u anders ter plekke zou gedood hebben (CGVS M. (...) p. 19). Wanneer voormelde citaat van uw moeder aan u werd voorgelegd reageerde u: "Hij dreigde dat als ik zou trouwen met een Ingoesj. Maar hij wist dat niet. Over die jongen, maar hij dreigde als ik zou trouwen met een Ingoesj. Dat heeft hij altijd gezegd." (CGVS M. (...) p. 19) Uw reactie op de stelling van uw moeder kan niet overtuigen. Er kan niet worden ingezien waarom uw halfbroer u zonder een duidelijke aanleiding specifiek zou gaan waarschuwen om niet met 'een Ingoesj' te trouwen. Deze uitleg van uwentwege is dan ook uiterst bevreemdend, zeker gezien de duidelijke bewoordingen die uw moeder in haar verklaringen hanteerde.

Er dient in deze te worden benadrukt dat A.A.B. (...) de reden was waarom u in Rusland bleef en naar uw gewelddadige halfbroer trok terwijl uw moeder zichzelf in veiligheid bracht en het land verliet. Dat jullie ook op dit vlak geen coherente verklaringen aflegden, zowel inzake zijn overlijden als inzake de kennis die uw halfbroer al dan niet had over hem, werkt ontegensprekelijk verder negatief in op uw relaas en uw uiteindelijke vertrekmotieven.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van uw halfbroer niet aannemelijk heeft gemaakt.

U gaf daarnaast nog aan dat u een moeilijke relatie had met A. (...), de ex-man van uw moeder. Dienaangaande moet vooreerst verwezen worden naar de beslissing die in hoofde van uw moeder werd genomen en waaruit blijkt dat aan de problematiek met A. (...) geen geloof wordt gehecht. De beslissing die in hoofde van uw moeder luidt als volgt:

"Er dient in deze te worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u enkel en alleen omwille van uw ex-partner A. (...) bent vertrokken uit uw herkomstregio en dat het tevens enkel omwille van A. (...) is dat u op heden niet zou kunnen terugkeren. Ondanks deze inhoudelijk erg beperkte en weinig complexe motieven werden verschillende merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld.

Zo bleek dat u en uw dochter M. (...) geen coherente verklaringen aflegden over uw ziekenhuisopnames. Ofschoon uw dochter bij de DVZ nog verklaarde dat u meermaals moest worden opgenomen in het ziekenhuis (CGVSvragenlijst M. (...) 3.5.), stelde zij bij het CGVS dat zij slechts weet heeft van één ziekenhuisopname. Op de vraag of u meer dan één keer in het ziekenhuis belandde repliceerde uw dochter: "Ze is één keer met gescheurde milt er geweest. Één keer heeft hij eigen moeder, iedereen geslagen. Iedereen kwam. Politie, ambulance. Maar ik herinner me niet. Misschien heeft ze me niet verteld." Vervolgens bevestigde uw dochter nogmaals dat ze slechts van die ene keer weet heeft en niet van andere ziekenhuisopnames (CGVS M. (...) p. 20). Dat uw dochter dermate twijfelachtige verklaringen aflegt over een absoluut sleutelement binnen jullie problematiek mag ten zeerste verbazen. In deze moet immers nog worden opgemerkt dat er wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Dat uw dochter dan niet meer zou weten of u meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis kan niet als geloofwaardig worden aanschouwd en ondermijnt uw relaas.

Ook over de kennisname van uw laatste ziekenhuisopname waren jullie verklaringen slechts weinig coherent. U verklaarde hierover spontaan het volgende: "Ja. Het was een rare winter. Ik weet nog. Er was zoveel sneeuw gevallen. En M. (...) was die nacht bij mijn moeder. Ze was in Mira. Moeder was niet meer in leven, maar ze was daar. Alles gebeurde om 12u 's nachts. Om 3u brachten ze me naar operatiekamer. Mijn zus zei dat ze iets voelde omdat ze moeder in haar dromen had gezien. Ik had een

droom. Dat moeder in dromen was teruggekomen om iets te vertellen over mij. Ze deed het nooit zo vroeg op staan en naar telefoon bellen. En ze belde en kreeg geen antwoord. Ze had toen al door dat iets mis was. Om 09u belde ze A. (...). Om te vragen waar ik was. Hij zei dat hij pas toen zei dat ik in ziekenhuis was. Geopereerd." (CGVS R. (...) p. 24)

Uit de verklaringen van uw dochter zou evenwel moeten blijken dat zij op de hoogte werden gebracht door het ziekenhuis zelf. Wanneer gevraagd werd hoe uw ziekenhuisopname ter kennis werd gebracht stelde uw dochter: "Opgebeld van het ziekenhuis. Men heeft naar haar zus gebeld. De dokters belden naar de nicht. En dan de zus iedereen kwam te weten." (CGVS M. (...) p. 20). Wanneer uw dochter vervolgens geconfronteerd werd met uw stelling dat uw zus belde naar A. (...) verklaarde M. (...): "Naar de zus maar niet naar ons. Omdat de zus van mijn moeder woont apart." (CGVS M. (...) p. 20) Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze stelling de incoherentie niet opheft. Bovendien kan deze stelling op zich ook in twijfel worden getrokken. U heeft immers slechts één zus met een gemeenschappelijke moeder (cfr. DVZ-verklaring R. (...) - vraag 17) en uit de voornoemde verklaringen blijkt verder dat uw dochter op het moment van het incident in de Mirastraat verbleef (zie supra). Over de Mirastraat verklaarde uw dochter: "[...] Maar Mira, waar mijn grootmoeder woonde, ik woonde soms bij haar en daar waren het mijn nichten en hun moeder." (CGVS M. (...) p. 6) Zodoende dient te worden vastgesteld dat de uitleg die uw dochter gaf ter rechtzetting van de incoherentie niet kan worden aangenomen. Bijgevolg kan de tegenstrijdigheid over de kennisname worden aangenomen en wordt op die wijze de gebrekkige geloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd.

Uw (actuele) handelwijze ligt bovendien in lijn met de voormelde gebrekkige geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dochter M. (...) contact heeft met uw ex-man A. (...). Via haar telefoon spreekt ze met haar vader en sturen ze elkaar berichten. Merkwaardig genoeg spreekt u niet met uw dochter over het contact dat ze heeft met uw vader. U verklaarde hierover: "Neen. Ik probeer niet dat onderwerp te raken dat over hen gaat. En volgens sharia mag ik niet naar hem informeren omdat ik nu een man heb. En het is voor mij ook niet interessant." (CGVS R. (...) p. 21) Opnieuw dient hier te worden benadrukt dat A. (...) de enige reden is waarom u naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Gezien uw precaire situatie in België, waarbij u er op rekent als vluchteling erkend te worden, kan niet worden ingezien waarom u de mogelijkheden die er zijn niet zou benutten om meer informatie te verkrijgen over uw vervolger. Geconfronteerd met deze gebrekkige logica waarbij u er op gewezen werd dat A. (...) de reden is waarom u niet kan terugkeren stelde u merkwaardig genoeg: "Maar nu niet meer. Nu is het niet zo. Toen ik in Duitsland was vroeg ik constant aan mijn zus. Zo mijn zus hield me op de hoogte. Omdat ik schrik had naar zijn manoeuvres. Dat was zo tot in Duitsland. Hij heeft me altijd vervolgd en ik had gevoel ik ga me omdraaien en hem zien. Ik had nooit gedacht dat ik bij een psycholoog zou komen, ik had één in Duitsland. En mijn gesprekken maakten mij makkelijk. Ik ben niet lang geweest maar ik ging wel." (CGVS R. (...) p. 21) Dat u in Duitsland, in tegenstelling tot nu in België, wel nog op de hoogte probeerde te raken is evenwel geen valabele uitleg waarom u dit op heden niet meer zou proberen. Uw beschermingsverzoek werd immers negatief afgesloten in Duitsland. Indien u daadwerkelijk vervolging vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst is het van elke logica gespeend dat u niet meer inspanningen levert om u terdege te informeren naar de situatie met uw ex-man. De laconieke manier waarop u vertelt over de communicatie tussen uw dochter en uw ex-man is weinig overtuigend. Dat u zou mopjes maken over hun gespreksonderwerpen maar verder geen interesse zou uiten over de risico's die er mogelijks zijn voor u zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Gezien de situatie waarbij u zijn dochter zou hebben meegenomen en gelet op uw houding ter zake werd u andermaal geconfronteerd met het weinig logische en bevreedende verloop. U gaf uiteindelijk aan: "Ik moet zeggen dat ik moediger ben geworden en sterker. Dapper in de zin dat ik weet en dat hij ook weet dat hij geen enkel recht meer heeft op mij. Zelfs niet eens verbaal. En daarom ben ik op mijn gemak. Wat hij daar zou doen, hoe of wat, ik ben hier met mijn man. En hij heeft geen rechten meer op mij. Enige recht dat hij nog heeft is zijn dochter vragen. Dat ik haar zou sturen. En als ze zou willen zou ik dat laten gebeuren. Maar ze wil niet en ik wil dat ook niet. Want ik weet dat ze bij hem geen leven zou hebben." (CGVS R. (...) p. 22) Dergelijke uitleg blijft indiceren op het ontbreken van een daadwerkelijke vervolgingsvrees in uw hoofde en kan geenszins verklaren waarom u niet meer inspanningen zou leveren om meer informatie te vergaren over uw ex-man en zijn (actuele) intenties. Indien u daadwerkelijk gevlucht bent met uw dochters en er een communicatielijf is tussen A. (...) en M. (...) kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich wel degelijk meer zorgen zou maken hierover, met name over uw eigen situatie, deze van uw dochters, de kennis die A. (...) intussen heeft over jullie situatie én over de mogelijkheden om zijn rechten als vader te doen gelden. Uw handelwijze en de manier van communiceren tussen uw ex-man en uw dochter indiceren eerder dat het hier niet over een ontvoering gaat (wat de facto het geval zou zijn indien uw problemen met A. (...) zouden worden aangenomen), dan wel om een vertrek zonder dat uw voormalige echtgenoot er aanstoot aan neemt. Tot slot kan inzake het contact tussen M. (...) en A. (...) worden opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw niet in overeenstemming lijken

te zijn met deze van M. (...). M. (...) ontkende immers dat er contact was tussen M. (...) en A. (...). Wanneer zij vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaringen gaf M. (...) aan: "Misschien heeft ze contact ik weet niet. Ik informeer niet naar haar vader." (CGVS M. (...) p. 14) Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig overtuigend. Opnieuw dient immers te worden opgemerkt dat er door jullie wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat ook M. (...) op de hoogte zou zijn van het contact of dat zij minstens wel zou informeren naar de situatie.

Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds kortstondig met uw dochter naar Moskou vluchtte (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Evenwel moet worden opgemerkt dat ook dienaangaande geen coherente verklaringen werden afgelegd. U gaf aan dat jullie dienden terug te keren omdat jullie na twee weken reeds werden opgespoord: "Geen twee weken later werden we daar gevonden en hij kwam naar ons, zijn neef eigenlijk, zijn neef kwam naar ons te zeggen dat we naar huis moesten." (CGVS R. (...) p. 14) Bij de DVZ gaf u bovendien zelfs te kennen dat die neef in kwestie jullie zelf terugbracht: "Binnen de twee weken had A. (...) me daar echter al gevonden. Zijn neef heeft ons toen terug gebracht." (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.) Uw dochter M. (...) maakt hier op geen enkele wijze melding van en stelt daarentegen dat jullie na twee weken dienden terug te keren omdat het leven in Moskou financieel niet haalbaar bleek te zijn: "Ze probeerde er iets te doen. In de buurt. In Moskou in het appartement. Voor zover ik weet lukte het haar niet om aan de slag te gaan en we zijn terug gegaan." Vervolgens werd aan uw dochter gevraagd waarom jullie teruggingen: "Omdat het niet lukte. We hadden geen financiële middelen om er te blijven." (CGVS M. (...) p. 21) Ook wanneer gevraagd werd hoe lang jullie in Moskou waren stelde M. (...): "Een week of twee misschien. Niet lang. Omdat we hadden geen geld praktisch." (CGVS M. (...) p. 21) Dat uw dochter (op heden nog altijd) niet op de hoogte zou zijn van het feit dat jullie in Moskou werden gevonden door A. (...) en dat zijn neef er voor zorgde dat jullie terugkeerden naar jullie herkomstregio is niet aannemelijk. Dat jullie verklaringen ook op dit punt niet in overeenstemming zijn doet dan ook verder twifelen aan de problematiek met A. (...).

Aangaande de (kortstondige) vlucht naar Moskou kan voorts nog worden opgemerkt dat uw eigen verklaringen onderling niet coherent bleken te zijn. Bij de DVZ situeerde u uw vlucht naar Moskou in 2012 (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Wanneer er bij het CGVS gepolst werd naar uw terugkeer naar Moskou en er in de vraagstelling zelfs uitdrukkelijk vermeld werd dat dit in 2012 was geweest repliceerde u dat het in 2013 was dat u naar Moskou ging. U koppelde deze terugkeer vervolgens zelf aan uw laatste geleden fysieke geweld waarbij uw milt werd gescheurd. Dit laatste incident vond plaats in december 2013 en u verklaarde dat u datzelfde jaar naar Moskou was geweest (CGVS R. (...) p. 24). Later tijdens het onderhoud bij het CGVS werd u geconfronteerd met het gegeven dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2012 naar Moskou ging. U gaf aan dat het mogelijk is dat u zich vergiste van datum. U zei dat het 2013 was om finaal te besluiten dat het toch 2012 was. Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan eerder had verklaard dat uw vlucht naar Moskou in hetzelfde jaar plaatsvond waarin uw milt werd gescheurd. U beperkte zich vervolgens tot de stelling dat uw geheugen niet goed is, dat er veel gebeurd is en dat u niet wist dat u dergelijke details moest onthouden (CGVS R. (...) p. 26-27). Een vlucht naar Moskou en aansluitend uw persoonlijke tijdsduiding hiervan ten opzichte van de laatste keer dat u in het ziekenhuis belandde (waarbij u in de nasleep hiervan definitief uw land van herkomst heeft verlaten) kunnen evenwel bezwaarlijk afgedaan worden als details. Het was immers hierdoor dat u naar eigen zeggen beseftte dat u ver weg moest gaan om uw problemen te vermijden (CGVS R. (...) p. 14). Er kan inzake dergelijke passages redelijkerwijs verwacht worden dat uw duiding (in de tijd) wel coherent zou zijn en een minimale precisie zou bevatten. Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft blijft louter een blote bewering die u niet staakt. De gebrekkige overeenstemming binnen uw verklaringen zaait zodoende bijkomend twijfels over de omstandigheden waarin u zich precies bevond en over de doorleefdheid van uw verklaringen.

De verschillende voormelde vaststellingen doen besluiten dat u uw ingeroepen problematiek met A. (...) en met name uw vrees om omwille van deze persoon niet te kunnen terugkeren naar de Russische Federatie niet aannemelijk heeft gemaakt."

Gelet op het feit dat er aan de voormelde problematiek geen geloof wordt gehecht zet dit ook uw vrees ten aanzien van A. (...) op de helling. Bovendien kan in deze het volgende worden opgemerkt. Gezien uw moeder naar eigen zeggen in december 2013 een laatste keer werd geslagen is het niet duidelijk noch logisch waarom ze dan in augustus 2014 plots dermate snel moet vertrekken dat ze dit niet eerst overlegde met u of u de kans gaf om mee te gaan. Indien A. (...) ook voor u een probleem had gevormd is het verder uiterst merkwaardig dat uw moeder niet meteen ook voor u een paspoort regelde. Dienaangaande lijken jullie verklaringen andermaal niet overeen te komen. Uw moeder gaf aan dat zij geen paspoort voor u kon vragen omdat u in Grozny was (CGVS R. (...) p. 18). U gaf daarentegen zelf te kennen dat u wel degelijk bij haar verbleef in de periode voorafgaand aan uw moeders vertrek (CGVS M. (...) p. 14). Zo blijft het ook erg onduidelijk waarom uw moeder geen paspoort voor u zou hebben geregeld. Uw moeder gaf voorts aan dat ze haar plan om te vertrekken aan u kenbaar maakte

een dag voor uw vertrek (CGVS R. (...) p. 19). U gaf daarentegen aan dat uw moeder vanaf dat ze het plan had opgevat om te vertrekken er met u over sprak en u situeert dit punt ongeveer een week voor het eigenlijke vertrek (CGVS M. (...) p. 13-14). Wat er ook van zij, in de optiek dat uw moeder er van op de hoogte is in welke problematische situatie u zou achterblijven in Rusland (zowel inzake A. (...) als uw halfbroer), is het niet aannemelijk dat uw moeder u zomaar zou achterlaten of dit vertrek zou laten afhangen van (eventuele) administratieve belemmeringen. Voormelde vaststellingen indiceren dan ook verder dat u geen waarachtig zicht gaf op uw asielmotieven en uiteindelijke vertrekredenen.

U gaf nog aan dat A. (...) u in de zomer van 2012 benaderde door bepaalde (ongepaste) gespreksonderwerpen aan te snijden op een moment dat uw moeder er niet bij was. U verklaarde dat hij probeerde tot bij u te komen, maar dat u hem kon van u afschudden en dat er uiteindelijk niets is gebeurd (CGVS M. (...) p. 15-16). Hoewel een dergelijke gebeurtenis ontegensprekelijk een pijnlijk moment moet zijn geweest en dit mogelijks tot op heden nog steeds het geval is voor u, dient te worden gesteld dat dit feit niet kan volstaan om tot een actuele vervolgingsvrees in uw hoofde te besluiten. U gaf voorts zelf aan dat u op andere manieren geen problemen meer had met A. (...) en u stelde dat u verdere problemen met hem kon vermijden door uw moeder te bezoeken wanneer hij niet aanwezig was (CGVS p. 16). Gelet op de uiteindelijk beperkte intensiteit van dit feit en in het licht van de gebrekkige geloofwaardigheid inzake de andere punten die werden aangehaald ter zake, dient te worden besloten dat u dienaangaande geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Uiteindelijk kan nog worden opgemerkt dat u na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS middels een brief liet weten dat u in Rusland vroegtijdig religieuze kleding begon te dragen en dat u omwille van deze reden veel problemen en vervolging onderging door politiediensten en lokale bewoners. U stelde dat men van mening was dat de hijab enkel door terroristen wordt gedragen. U beschreef deze toevoeging over uw kledij als 'een belangrijke reden'. Gezien u dit element evenwel volledig post factum aanbrengt kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u dit op omstandige wijze uiteenzet. U liet evenwel na om op welke manier dan ook duiding te geven bij de geclaimde vervolging.

Dienaangaande moet voorts worden benadrukt dat het gegeven dat u de vervolging door politiediensten of medeburgers omwille van uw kledij nooit eerder heeft vermeld in het kader van uw procedure erg twijfelachtig is. Noch bij de DVZ noch bij het CGVS kaartte u deze problematiek aan. Bovendien verklaarde u bij het CGVS, wanneer dit werd gevraagd, dat u er alle redenen had verteld waarom u bent vertrokken uit en niet kan terugkeren naar de Russische Federatie (CGVS M. (...) p. 22). Ook uw moeder maakte er op geen enkel moment gewag van dat u vervolging zou hebben ondergaan door politie en lokale bewoners. Dat er op geen enkel moment melding gemaakt werd van de door u geleden vervolging omwille van uw kledij, ofschoon u hier meermaals en ruimschoots de mogelijkheden toe kreeg, ondermijnt de ernst van de vrees die u ter zake koestert. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u bij een terugkeer naar uw herkomstregio geen potentiële problemen zou kunnen vermijden door uw kledij aan te passen aan de geldende normen en waarden. Het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, volstaat niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de lokaal heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene lokale geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer.

Volledigheidshalve dienen algemeen nog de volgende opmerkingen gemaakt te worden inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het feit dat uw beschermingsverzoek in Duitsland reeds eerder werd geweigerd is in overeenstemming met uw gebrekkige geloofwaardigheid en met de vaststelling dat u ook bij het CGVS geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Hierbij aansluitend dient nog te worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen reeds op 8 oktober 2017 in België bent aangekomen. Er werd door u evenwel pas op 5 april 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische instanties. Dat u pas een half jaar na uw aankomst bescherming verzoekt doet besluiten dat uw verzoek laattijdig is, hetgeen onmiskenbaar verder (de ernst van) uw vrees voor vervolging relativeert.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, is het CGVS van oordeel dat de beoordeling in uw hoofde ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren daar u er het grootste deel van uw leven heeft gewoond, waaronder de laatste tien jaar voor uw vertrek. Er kan dienaangaande op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan

IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die in het kader van uw beschermingsverzoek werden voorgelegd vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De schermafdrukken van Instagram zijn eenvoudig te manipuleren en hebben dan ook geen enkele bewijswaarde. De door u opgestelde brief is voorts geen objectief stuk dat uw nood aan bescherming kan aantonen. De door u voorgelegde documenten hebben zodoende geen impact op de uitkomst van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "artikel 1, Afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen."

Verzoekster betoogt omtrent de nieuwe contacten met haar halfbroer:

"Dat in werkelijkheid, iemand op Instagram heeft gepost dat de halfbroer drugs zou gebruiken en agressief zou zijn tegen zijn grootmoeder ...

Dat deze geloofde dat dit ging om de verzoekster en heeft dus contact met haar opgenomen.

Dat het feit dat haar halfbroer haar niet vroeger contacteerde niet bewijst dat ze niet meer bang is voor een gedwongen huwelijk in Rusland.

Dat haar halfbroer weet dat ze ver van Grozny gevlucht is en dus heeft geen macht meer over haar.

dat de situatie anders zou zijn was de verzoekster in Grozny.

Dat het feit dat hij haar pas 2 jaar later contacteert niet bewijst dat hij geen gedwongen huwelijk opnieuw zou proberen bij terugkeer."

Over de communicatie in 2017, doet verzoekster gelden:

"Dat gezien de verzoekster haar asielaanvraag baseert op het huwelijk gedwongen door haar halfbroer, het normaal is dat ze het bericht niet toonde want dit had niets mee te maken met het gedwongen huwelijk.

Dat de bedreigingen op Instagram immers betrekking hadden op haar vermoedelijke posts op het sociale netwerk betreffende zijn drugsgebruik en agressiviteit tegen zijn grootmoeder.

Dat hij verweet dat de verzoekster zich richtte tot het hoofd van OMON waar hij werkt.

Dat de verzoekster eerste het dreigingsbericht bewaarde maar uiteindelijk wiste. Ze dacht immers niet dat ze dit nodig zou kunnen hebben een jaar later nav haar asielaanvraag in België, des te meer omdat dit geen betrekking had op het gedwongen huwelijk."

Met betrekking tot haar verblijfplaats in 2014, voert verzoekster aan:

“Dat de verzoekster zei dat ze naar Grozny gegaan was na het vertrek van haar mama in augustus 2014 en dat ze de laatste maanden voor haar vertrek daar doorbracht.

Dat de moeder van de verzoekster echter benadrukte dat de verzoekster in Ingoesjetië bleef tijdens deze laatste maanden.

Dat na het vertrek van haar mama, de verzoekster eigenlijk bleef in Ingoesjetië tijdens een week en pas daarna is ze vertrokken naar haar grootmoeder te Grozny waar haar halfbroer verbleef.

Dat gezien het geweld van haar halfbroer en zijn wil van een gedwongen huwelijk, de verzoekster terugging naar Ingoesjetië.

Dat het normaal is dat de moeder niet wist waar de verzoekster was tussen augustus en december 2014 want de moeder het land verlaten heeft in augustus 2014.

Dat de vraag gesteld aan de moeder was waar 'vooral' de verzoekster was tussen augustus 2014 en december 2015

(...)

Dat bij haar verhoor, de moeder van de verzoekster enkel benadrukt heeft dat de verzoekster vooral in Ingoesjetië was maar ging regelmatig naar Grozny (p. 17).

Dat de verzoekster zelf eraan toevoegde dat ze vaak naar Ingoesjetië ging in deze periode (p. 13).

Dat de verzoekster dus ging tussen Grozny en Ingoesjetië.

Dat het vanuit een extern standpunt moeilijk is te weten of ze vaker in Ingoesjetië of in Grozny was.

Dat het eindelijk gaat om een kwestie van standpunt.

Dat we dus kunnen begrijpen dat de moeder van de verzoekster niet precies wist waar de verzoekster meestal was, des te meer omdat deze laatste in Duitsland was.

Dat de verklaringen van de verzoekster en haar marna niet incoherent zijn.”

Waar haar wordt verweten dat haar moeder het gedwongen huwelijk niet spontaan aanhaalde, stelt verzoekster:

“Dat de moeder van de verzoekster echter stelde dat de problemen van de verzoekster betrekking hadden op haar broer

(...)

Dat ze dacht dat ze meer tijd zou hebben om de problemen van haar dochter uit te leggen en dat meer vragen terzake gesteld zouden worden.

Dat toen de agent sprak over het gedwongen huwelijk, de moeder van de

(...)

verzoekster onmiddellijk meer details gaf:

Dat de agent niet nuttig achtte om de moeder van de verzoekster verder te ondervragen.

Dat het dus vreemd is dat de tegenpartij stelt dat de moeder niet wees op het gedwongen huwelijk van haar dochter terwijl geen verdere vragen gesteld worden wanneer ze erover spreekt.”

Dat zij de identiteit niet kende van de man waarmee zij diende te huwen, verklaart verzoekster als volgt:

“Dat het niet luisteren naar hem echter een middel was om te tonen dat ze niet akkoord ging.

Dat de verzoekster weinig ondervraagd is op het gedwongen huwelijk (p. 19)

(...)

Dat de tegenpartij meer moest onderzoeken terzake.

Dat de verzoekster geen verdere informatie terzake gaf want ze is niet verder ondervraagd.”

Volgens verzoekster is er verder geen tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar moeder over de vraag of haar halfbroer van het bestaan van A.B. wist. Zij vervolgt:

“Dat de verzoekster verklaarde dat haar halfbroer tegen haar huwelijk was met iemand uit Ingoesjetië.

Dat haar moeder heeft gezegd dat M. (...) gezegd had dat deze vriend uit Ingoesjetië was en dat hij iets tegen hen zou doen bij huwelijk.

Dat hun vriendschap normaal was want ze wou trouwen met A. (...).

Dat hoewel M. (...) niet wist dat de verzoekster wou trouwen met A. (...), hij toch moest weten dat ze tenminste vrienden waren en hij kon ze toch bedreigen.

Dat de verklaringen van de moeder dus niet tegenstrijdig zijn met de verklaringen van de verzoekster.”

Met betrekking tot het dragen van de hijab, verklaart verzoekster:

“dat bij twijfels over het dragen van de Hijab, de tegenpartij de verzoekster diende te horen nav de gestuurde brief.

Dat zo niet, de tegenpartij haar voorzichtigheidsplicht niet naleefde.

Dat de tegenpartij ook stelt dat niet dezelfde vrijheden in Ingoesjetië als in België geen vrees uit vervolgingen betekenen.

Dat ook:

(...)

Dat ze hierdoor impliciet erkent dat de uitingstvrijheid van de verzoekster niet nageleefd zou kunnen worden bij terugkeer naar Rusland.

Dat zich vrij kunnen uitdrukken een vervolging betekent in de zin van het Verdrag van Genève.

Dat een bescherming in België derhalve toegekend moet worden zodat de verzoekster haar uitingstvrijheid verder kan uitoefenen.

Dat bij terugzending naar Rusland, de tegenpartij stelt dat dit recht geschonden zou kunnen worden."

Aangaande haar vrees ten aanzien van A., betoogt verzoekster:

"Dat zoals gezegd door de moeder, de verzoekster echter niet samen met haar moeder vertrokken is, want ze wenste met A.B. (...) te trouwen (p. 18 gehoor T.R. (...)).

Dat de verzoekster al verklaard heeft hoe ze in Grozny of in Ingoesjetië was tussen augustus en december 2014.

Dat het dus coherent is dat ze in Grozny was toen haar mama de paspoorten wou vragen.

Overwegende dat betreffende het feit met A. (...) in de zomer 2012, de tegenpartij van oordeel is dat dit feit geen internationale bescherming vereist.

Dat de verzoekster zei dat ze regelmatig naar Grozny ging.

Dat de tegenpartij echter dit feit weinig onderzocht.

Dat deze zelfs niet gevraagd heeft aan de verzoekster wat A. (...) gezegd had."

Vervolgens gaat verzoekster in op de situatie in Ingoesjetië. Zij betoogt:

"Dat de officiële cijfers steeds voorzichtig geïnterpreteerd dienen te worden.

Dat de beperkte aantallen niet betekenen dat er geen of weinig problemen zijn maar dat deze problemen niet officieel aangegeven worden.

Dat dit niet betekent dat de situatie veilig is in Ingoesjetië.

Dat integendeel, schendingen van mensenrechten regelmatig aan bod kwamen (stuk 7).

Dat de situatie in Rusland wereldbekend is en dat het stelsel van Poutine ruim in vraag gesteld wordt.

Dat corruptie en drukken frequent gebeuren in de gerechtelijke wereld.

Dat de krant La Croix wijst oa op foltering, gedwongen verdwijningen en extra-gerechtelijke executies (niet-officiële en dus niet in acht genomen feiten).

Dat de organisatie van Timur KHAMKHOEV een kleine maffia betreft

Dat de tegenpartij dus onterecht acht dat de situatie in Ingoesjetië niet problematisch is."

In zoverre in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die haar moeder ontving, verwijst verzoekster voorts naar het bezwaar dat haar moeder tegen deze beslissing maakte.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voert ter staving van haar betoog een aantal persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-7).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1998 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In dit kader kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat, daar waar verzoekster verwijst naar de organisatie van Timur Khamkhoev, niet kan worden ingezien waarop verzoekster doelt. Verzoekster haalde nooit eerder enig probleem met voormeld persoon of diens organisatie aan. Derhalve dient te worden aangenomen dat de voormelde passage in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopiëren en plakwerk vanwege verzoeksters advocaat en wordt deze verder niet in aanmerking genomen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gemotiveerd wordt:

“Volledigheidshalve dienen algemeen nog de volgende opmerkingen gemaakt te worden inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het feit dat uw beschermingsverzoek in Duitsland reeds eerder werd geweigerd is in overeenstemming met uw gebrekkige geloofwaardigheid en met de vaststelling dat u ook bij het CGVS geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Hierbij aansluitend dient nog te worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen reeds op 8 oktober 2017 in België bent aangekomen. Er werd door u evenwel pas op 5 april 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische instanties. Dat u pas een half jaar na uw aankomst bescherming verzoekt doet besluiten dat uw verzoek laattijdig is, hetgeen onmiskenbaar verder (de ernst van) uw vrees voor vervolging relativeert.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Dat verzoekster reeds eerder een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag in Duitsland en dat aldaar aldus werd geoordeeld dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar gezegden.

Daarenboven liet verzoekster na om in Duitsland, nadat zij haar verzoek om internationale bescherming aldaar afgewezen zag, een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook na aankomst in België talmde zij blijkens hetgeen hieromtrent met recht wordt gesteld in de bestreden beslissing nog een half jaar alvorens alhier uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in april 2018. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming zo spoedig mogelijk een volgend verzoek om internationale bescherming zou indienen zo zij van oordeel zou zijn dat een eerste verzoek ten onrechte werd afgewezen. Dat verzoekster naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Zoals blijkt uit haar terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, gaf verzoekster aan dat zij in hoofdzaak haar land ontvluchtte en niet kan terugkeren naar dit land omwille van haar gewelddadige halfbroer.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Na uw vertrek heeft u pas in 2017 voor het eerst iets gehoord van uw halfbroer (CGVS M. (...) p. 9 en 11). Op dat moment heeft hij u gebeld naar aanleiding van de door u voorgelegde berichten op Instagram. Gezien uw vertrek eind 2014 zou u dus op zijn minst ruim twee jaar niets van uw halfbroer vernomen hebben, dit terwijl hij kennelijk wel degelijk de mogelijkheid had om u, desgewenst, te contacteren. Dat u pas na al die tijd pas voor het eerst gecontacteerd wordt door uw halfbroer is gezien de specifieke context weinig overtuigend. Uit uw verklaringen moet immers blijken dat uw halfbroer niet enkel gewelddadig was en machtsbelust ten aanzien van zijn vrouwelijke familieleden, er kan daarenboven worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw halfbroer het concrete plan had om u onder

dwang uit te huwelijken aan een bepaalde persoon (CGVS M. (...) p. 13). Meer nog, uit uw verklaringen moet blijken dat deze plannen nog in 2014 vorm zouden krijgen, terwijl u zelf pas omstreeks 20 december 2014 uw reisweg aanvatte (CGVS p. 18-19). Zodoende zou u met uw vertrek niet enkel zichzelf uit de klauwen van uw halfbroer hebben gered, u heeft bovendien op flagrante wijze zijn plannen gedwarsboomd en getoond dat u niet gehoorzaamde aan zijn eisen en verwachtingen. Gezien die context mag het verbazen dat uw halfbroer onverschillig zou blijven bij dit alles en de situatie ruim twee jaar zijn beloop zou laten gaan. Er zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat een gewelddadig en patriarchaal persoon als uw halfbroer furieus moet zijn geweest om uw vertrek en geen twee jaar zou hebben laten voorbijgaan vooraleer u te contacteren, hetzij om u te bedreigen hetzij om (te proberen om) u terug te halen naar uw herkomstregio. Het door u geschetste verloop is dan ook weinig overtuigend."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gelet op het gewelddadige en op macht beluste gedrag van haar halfbroer, op de geschetste plannen van deze halfbroer om haar gedwongen uit te huwelijken en op de vaststelling dat zij deze plannen klaarblijkelijk dwarsboomde en haar halfbroer ongehoorzaam was, in het geheel niet aannemelijk is dat deze halfbroer verzoekster niet veel eerder zou hebben gecontacteerd en de zaken twee jaar op hun beloop liet.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Gezien uw halfbroer de reden voor uw vertrek betreft is het voorts frappant hoe u bent omgegaan met het bewijsmateriaal dat u claimt te hebben gehad. Wanneer u bij het CGVS gevraagd werd om te vertellen over de communicatie die u in 2017 met uw halfbroer heeft gehad stelde u: "[...] Hij zei dat ik er achter zat. Hij nam nummer van tante met wie ik contact heb. Hij bedreigde me. Er is opname gemaakt. Hij zoekt de schuldigen. Hij sprak veel boodschappen in ook. Over mijn moeder en over mij." (CGVS M. (...) p. 9) Zo blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk over bewijsmateriaal heeft kunnen beschikken. Wanneer er bij het CGVS gevraagd werd naar de opname die werd gemaakt van de bedreigingen van uw halfbroer repliceerde u evenwel: "Ik had de opname maar heb het verwijderd. Want het waren geen aangename zaken dat hij over moeder sprak en zo. Ik dacht nooit na dat het voor mij zou kunnen nuttig zijn, maar dit staat op Instagram." (CGVS M. (...) p. 9) Het is uiterst twijfelachtig dat u het weinige bewijs dat u heeft zelf zou gaan verwijderen. Uw uitleg dat de opname geen aangename zaken bevatte kan bovendien op geen enkele wijze overtuigen. Ook uw stelling dat u nooit dacht dat het nuttig kon zijn is voorts volstrekt ongeloofwaardig. Er moet immers worden benadrukt dat uw halfbroer de hoofdreden was voor u om uw land van herkomst te verlaten én dat u ook in Duitsland reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. In die context kan niet anders dan worden vastgesteld dat het van elke logica gespeend is dat u opgenomen dreigberichten zou verwijderen. Uw handelswijze ter zake zet dan ook verder uw relaas op losse schroeven."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat de dreigementen vanwege haar halfbroer niets te maken zouden hebben met haar gedwongen huwelijk, kan bezwaarlijk overtuigen. Ten onrechte tracht verzoekster deze dreigementen los te koppelen van de in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangehaalde motieven. Het spreekt voor zich dat dergelijke dreigementen, uitgaande van de actor van haar vervolging die haar tevens aan een gedwongen huwelijk wilde onderwerpen, uiterst belangrijk waren of konden zijn in het kader van een eventueel verzoek om internationale bescherming. Gezien verzoeksters broer de hoofdreden voor haar vertrek vormde en gezien zij reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, kon van verzoekster worden verwacht dat zij het belang van deze dreigementen zou hebben ingezien en deze niet zo lichtzinnig zou hebben gewist. In dit licht maakt de vaststelling dat verzoekster reeds in 2017 dreigementen zou hebben ontvangen van de actor van haar vervolging het bovendien des te frapperender dat zij nog dermate lang wachtte alvorens uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in april 2018.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Aansluitend bij voorgaande vaststellingen en verder nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven zijn de incoherente verklaringen die u en uw moeder aflegden over uw verblijfplaatsen vanaf augustus 2014. Uit de verklaringen die werden afgelegd zou u uw volledige leven grotendeels in Ingoesjetjië gewoond hebben bij uw moeder of familieleden van uw moeder. De familie van uw vader, waaronder dus uw gewelddadige halfbroer, waren woonachtig in Grozny in Tsjetsjenië. U verklaarde zelf dat u vanaf augustus, met name na het definitieve vertrek van uw moeder, en dus de laatste maanden van uw verblijf in de Russische Federatie ononderbroken in Grozny heeft verbleven bij uw oma en halfbroer (CGVS M. (...) p. 5, 12-13). Volgens uw moeder verbleef u evenwel nog steeds in Ingoesjetjië tijdens uw laatste maanden in Rusland, ook in de periode lopend van augustus 2014 tot december 2014 (CGVS R. (...)) p. 17). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die uw

moeder had afgelegd kwam u niet verder dan haar stelling te ontkennen en vol te houden dat u in Grozny verbleef (CGVS p. 21). Gezien uw uiterst precaire situatie en gezien uw gewelddadige halfbroer die er uiteindelijk voor zou zorgen dat u uw land van herkomst diende te verlaten is uw verblijfplaats in de meest problematische periode geenszins een detail. Gelet op het feit dat u en uw moeder reeds sinds eind 2014/begin 2015 zijn herenigd in Duitsland en sindsdien samenbleven en zowel in Duitsland als in België internationale bescherming aanvroegen kan redelijkerwijs worden verwacht dat er ter zake coherente verklaringen zouden worden afgelegd. Het is voor de hand liggend dat u en uw moeder uw laatste periode in de Russische Federatie zouden hebben besproken. Op zich kan zelfs worden verwacht dat uw moeder reeds op het moment dat zij weg is uit Rusland en u daar nog verblijft al zou de moeite nemen om op de hoogte te raken van uw eigenlijke situatie. Zij had daar indien contact met u onmogelijk zou blijken ook nog andere opties toe, zoals via haar zus. Dat u en uw moeder geen coherente verklaringen konden afleggen over uw effectieve verblijfplaats tijdens de voor u meest precaire periode in aanloop naar uw definitieve vertrek is dan ook niet aannemelijk en tekenend voor uw gebrekkige geloofwaardigheid inzake uw effectieve situatie en vertrekreden."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Haar voormelde verklaringen en deze van haar moeder zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die zij *post factum* tracht aan te brengen. Dat haar moeder gedurende de voormelde periode niet langer in het land was, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden evenmin verklaren. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kon namelijk worden verwacht dat verzoekster en haar moeder, die sedertdien samenbleven in Europa en die zowel in Duitsland als in België samen om internationale bescherming verzochten, deze periode en verzoeksters situatie in de Russische Federatie zouden hebben besproken. Eveneens kon worden verwacht dat verzoeksters moeder zich reeds eerder de moeite zou hebben getroost om zich hierover te informeren. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeksters moeder naliet dit te doen en dat verzoekster en haar moeder elkaar niet informeerden over dermate essentiële elementen getuigt van een gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Volledigheidshalve kan nog op bepaalde concrete punten gewezen worden die verder negatief inwerken op de problematiek die u omwille van uw broer zou hebben ondervonden. Vooreerst maakte uw moeder zelf geen spontane melding van het volgens u zeer concrete op til zijnde gedwongen huwelijk. Meermaals gevraagd naar de concrete redenen die u naar België hebben gebracht maakte uw moeder wel melding van de problematische situatie met uw halfbroer, maar liet ze na om dit uiterst ingrijpende element aan te reiken, ofschoon zij daar ruimschoots de kansen toe kreeg. Nadat de PO in kwestie zelf uw beweerde gedwongen huwelijk naar boven haalt bij uw moeder stelde zij dat ze dat nog wou vertellen en dat ze dacht dat de problematiek langzaamaan zou besproken worden. Gezien het verloop van de passage kan deze uitleg evenwel betwijfeld worden (CGVS R. (...) p. 25-26)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de betreffende passage in het gehoorverslag van haar moeder blijkt duidelijk dat verzoeksters moeder, hoewel er meermaals werd gevraagd naar de concrete reden of aanleiding voor verzoeksters vertrek, geen spontane melding maakte van het gedwongen huwelijk. Slechts nadat de ondervrager zelf dit huwelijk aanhaalde, maakte zij hiervan melding, beweerde zij dat zij dit nog wilde vertellen en gaf zij aan dat zij dacht dat de problematiek langzaam aan besproken zou worden. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan dit gelet op het verloop van voormelde passage in het geheel niet overtuigen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"U van uwentwege bleek dan weer geen idee te hebben van wie de persoon was met wie u diende te trouwen en ook van welke familie de mensen waren waarmee een huwelijk op touw zou worden gezet was u niet op de hoogte. U weet uw gebrekkige kennis aan het feit dat u weigerde te luisteren (CGVS M. (...) p. 19). Dit is andermaal een weinig logische en markante uitleg. Voor iemand die weinig invloed heeft op haar eigen toekomst is het geenszins overtuigend dat u niet zou willen weten in welke situatie u zou terecht komen, met wie u mogelijks de rest van uw dagen zou moeten doorbrengen en van wat voor familie hij afkomstig is. Een gedwongen huwelijk heeft een dermate impact op uw leven dat het geenszins logisch is dat u zou weigeren te luisteren naar dergelijke cruciale elementen."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Zo zij werkelijk gedwongen diende te huwen en gelet op de impact die dergelijke gebeurtenis op haar leven had, is het niet plausibel dat zij de

identiteit en familie van haar toekomstige echtgenoot niet zou weten louter omdat zij weigerde te luisteren.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Ook over A.A.B. (...), de reden waarom u besloot om niet mee te gaan met uw moeder maar daarentegen voor koos om in de Russische Federatie te blijven, bleken u en uw moeder geen coherente verklaringen af te leggen. Dit indiceert verder dat er aan uw vertrekredenen en problematiek geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst waren u en uw moeder niet coherent over het moment waarop A.A.B. (...) zou zijn omgekomen. U verklaarde dat hij uit de weg werd geruimd door de Russische overheid op 28 of 29 november 2014. U bevestigde dat het een maand voor uw vertrek was en u bevestigde ook dat u nog in Grozny was toen u het nieuws vernam (CGVS M. (...) p. 17-18). Uw moeder verklaarde evenwel het volgende over hem: “Hij is gedood. Zijn naam is A. (...). Het zijn onze burens. Ik kan er niet opkomen. Hij is vermoord. Door federalen. Na vertrek van M. (...). Nadat ze naar Polen is gegaan. Is hij tien dagen later vermoord. Ze zei dat ze hadden afgesproken dat hij zou afkomen.” (CGVS R. (...) p. 25) Later tijdens hetzelfde onderhoud bleef uw moeder herhalen dat A.A.B. (...) gedood werd eind december 2014, na uw vertrek (CGVS R. (...) p. 29). Ook na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen bleef de incoherentie ter zake vaststaan. U kwam immers niet verder dan te zeggen dat uw moeder zich misschien vergiste (CGVS M. (...) p. 18). Uw moeder gaf van haar kant nogmaals aan dat A.A.B. (...) nog in leven was bij uw vertrek: “Toen ze nog thuis was was hij nog in leven want bij haar vertrek hebben we zelfs niet besproken.” (CGVS R. (...) p. 29-30)”.

Verzoekster laat de voormelde motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook aangaande de kennis van uw halfbroer over A.A.B. (...) bleken jullie verklaringen niet in overeenstemming te zijn. Uw moeder verklaarde: “Ten eerste de jongen, die vriend, was Ingoesj. Die M. (...) zei dat als je zonder mijn medeweten getrouwd bent met die Ingoesj ga ik zowel jou als hem afmaken.” (CGVS R. (...) p. 26) U gaf zelf evenwel te kennen dat uw halfbroer met zekerheid niet op de hoogte was van A.A.B. (...) en dat hij u anders ter plekke zou gedood hebben (CGVS M. (...) p. 19). Wanneer voormelde citaat van uw moeder aan u werd voorgelegd reageerde u: “Hij dreigde dat als ik zou trouwen met een Ingoesj. Maar hij wist dat niet. Over die jongen, maar hij dreigde als ik zou trouwen met een Ingoesj. Dat heeft hij altijd gezegd.” (CGVS M. (...) p. 19) Uw reactie op de stelling van uw moeder kan niet overtuigen. Er kan niet worden ingezien waarom uw halfbroer u zonder een duidelijke aanleiding specifiek zou gaan waarschuwen om niet met ‘een Ingoesj’ te trouwen. Deze uitleg van uwentwege is dan ook uiterst bevreemdend, zeker gezien de duidelijke bewoordingen die uw moeder in haar verklaringen hanteerde.”

Ook de voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar halfbroer.

Verzoekster verwijst daarnaast opnieuw naar de moeilijke relatie tussen haar en A., de ex-echtgenoot van haar moeder. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die ten aanzien van haar moeder en verzoekster verwijst naar het beroep dat haar moeder hiertegen indiende, kan dienstig worden verwezen naar arrest nr. 227 654 van 21 oktober 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest werd ten aanzien van verzoeksters moeder geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U was binnen de Russische Federatie woonachtig in Ordjonikidzevskaya, gelegen in de deelrepubliek Ingoesjetie. Bij het voltrekken van uw eerste huwelijk, ging u zich vestigen in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Omwille van het uitbreken van de eerste oorlog in Tsjetsjenië keerde u evenwel naar Ingoesjetie terug omstreeks januari 1995. In 1998 ging u opnieuw terug naar Tsjetsjenië, maar omwille van de oorlogssituatie besloot u om andermaal – en dit keer definitief – terug te keren naar Ingoesjetie. U scheidde voorts van uw toenmalige echtgenoot, S.A. (...), die besliste om in Tsjetsjenië te blijven. Samen met S.A. (...) heeft u één dochter, met name M.A. (...) (ov 8.918.928).

In 2004 verdween uw ex-man spoorloos. In 2004 bent u getrouwd met A.B. (...). U was zijn tweede vrouw en samen met hem heeft u één dochter, M.T. (...) (ov 8.618.935).

U bent uw herkomstregio ontvlucht omwille van A.B. (...), waar u intussen ook niet meer mee samen bent. Enkele maanden na uw huwelijk begon A. (...) u fysiek te belagen. U werd door hem geslagen en ook fysiek geweld ten aanzien van uw dochter M. (...) werd niet geschuwd. Als gevolg van het partnergeweld belandde u in de loop der jaren meermaals in het ziekenhuis. Op een gegeven moment probeerde u te ontkomen van uw ex-man door samen met M. (...) te vluchten naar Moskou. Evenwel werden jullie na twee weken reeds opgespoord en zorgde de neef van A. (...) ervoor dat jullie naar Ingoesjetië terugkeerden. De laatste keer dat u geslagen werd door uw exman vond plaats op 20 december 2013. In het ziekenhuis werd vastgesteld dat uw milt gescheurd was. Bij het ontwaken uit de verdoving werd u geconfronteerd met familieleden van A. (...). Zij waren werkzaam bij de politie en zetten u onder druk om geen klacht in te dienen. Als gevolg van het geweld van 20 december 2013 doorging u een lange revalidatie. U ging er van uit dat uw man u opnieuw zou slaan wanneer u volledig hersteld zou zijn. Om aan het geweld te ontsnappen besloot u uw herkomstregio definitief te verlaten. Op 18 augustus 2014 vertrok u met uw jongste dochter naar Moskou. Via Polen belande u op 24 augustus 2014 in Duitsland alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd door de Duitse asielinstanties geweigerd.

Na uw vertrek bleef uw dochter M. (...) aanvankelijk in Rusland. Echter, door een nakend gedwongen huwelijk en een gewelddadige halfbroer langs vaders kant verliet M. (...) in december 2014 eveneens de Russische Federatie en vervoegde zij u in Duitsland alwaar haar verzoek om internationale bescherming evenzeer werd geweigerd. Intussen leerde u uw huidige partner, die in België woonachtig is, kennen. Op 8 oktober 2017 verliet u hierop Duits grondgebied en u kwam diezelfde dag nog België binnen. Op 5 april 2018 werd er in uw naam een verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het kader van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient in deze te worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u enkel en alleen omwille van uw ex-partner A. (...) bent vertrokken uit uw herkomstregio en dat het tevens enkel omwille van A. (...) is dat u op heden niet zou kunnen terugkeren. Ondanks deze inhoudelijk erg beperkte en weinig complexe motieven werden verschillende merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld.

Zo bleek dat u en uw dochter M. (...) geen coherente verklaringen aflegden over uw ziekenhuisopnames. Ofschoon uw dochter bij de DVZ nog verklaarde dat u meermaals moest worden opgenomen in het ziekenhuis (CGVSvragenlijst M. (...) 3.5.), stelde zij bij het CGVS dat zij slechts weet heeft van één ziekenhuisopname. Op de vraag of u meer dan één keer in het ziekenhuis belandde repliceerde uw dochter: "Ze is één keer met gescheurde milt er geweest. Één keer heeft hij eigen moeder, iedereen geslagen. Iedereen kwam. Politie, ambulance. Maar ik herinner me niet. Misschien heeft ze me niet verteld." Vervolgens bevestigde uw dochter nogmaals dat ze slechts van die ene keer weet heeft en niet van andere ziekenhuisopnames (CGVS M. (...) p. 20). Dat uw dochter dermate twijfelachtige verklaringen aflegt over een absoluut sleutelement binnen jullie problematiek mag ten zeerste verbazen. In deze moet immers nog worden opgemerkt dat er wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Dat uw dochter dan niet meer zou weten of u meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis kan niet als geloofwaardig worden aanschouwd en ondermijnt uw relaas.

Ook over de kennisname van uw laatste ziekenhuisopname waren jullie verklaringen slechts weinig coherent. U verklaarde hierover spontaan het volgende: "Ja. Het was een rare winter. Ik weet nog. Er was zoveel sneeuw gevallen. En M. (...) was die nacht bij mijn moeder. Ze was in Mira. Moeder was niet meer in leven, maar ze was daar. Alles gebeurde om 12u 's nachts. Om 3u brachten ze me naar operatiekamer. Mijn zus zei dat ze iets voelde omdat ze moeder in haar dromen had gezien. Ik had een droom. Dat moeder in dromen was teruggekomen om iets te vertellen over mij. Ze deed het nooit zo vroeg op staan en naar telefoon bellen. En ze belde en kreeg geen antwoord. Ze had toen al door dat

iets mis was. Om 09u belde ze A. (...). Om te vragen waar ik was. Hij zei dat hij pas toen zei dat ik in ziekenhuis was. Geopereerd." (CGVS R. (...) p. 24)

Uit de verklaringen van uw dochter zou evenwel moeten blijken dat zij op de hoogte werden gebracht door het ziekenhuis zelf. Wanneer gevraagd werd hoe uw ziekenhuisopname ter kennis werd gebracht stelde uw dochter: "Opgebeld van het ziekenhuis. Men heeft naar haar zus gebeld. De dokters belden naar de nicht. En dan de zus iedereen kwam te weten." (CGVS M. (...) p. 20). Wanneer uw dochter vervolgens geconfronteerd werd met uw stelling dat uw zus belde naar A. (...) verklaarde M. (...): "Naar de zus maar niet naar ons. Omdat de zus van mijn moeder woont apart." (CGVS M. (...) p. 20)

Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze stelling de incoherentie niet opheft. Bovendien kan deze stelling op zich ook in twijfel worden getrokken. U heeft immers slechts één zus met een gemeenschappelijke moeder (cfr. DVZ-verklaring R. (...) - vraag 17) en uit de voornoemde verklaringen blijkt verder dat uw dochter op het moment van het incident in de Mirastraat verbleef (zie supra). Over de Mirastraat verklaarde uw dochter: "[...] Maar Mira, waar mijn grootmoeder woonde, ik woonde soms bij haar en daar waren het mijn nichten en hun moeder." (CGVS M. (...) p. 6) Zodoende dient te worden vastgesteld dat de uitleg die uw dochter gaf ter rechtzetting van de incoherentie niet kan worden aangenomen. Bijgevolg kan de tegenstrijdigheid over de kennisname worden aangenomen en wordt op die wijze de gebrekkige geloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd.

Uw (actuele) handelwijze ligt bovendien in lijn met de voormelde gebrekkige geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dochter M. (...) contact heeft met uw ex-man A. (...). Via haar telefoon spreekt ze met haar vader en sturen ze elkaar berichten. Merkwaardig genoeg spreekt u niet met uw dochter over het contact dat ze heeft met uw vader. U verklaarde hierover: "Neen. Ik probeer niet dat onderwerp te raken dat over hen gaat. En volgens sharia mag ik niet naar hem informeren omdat ik nu een man heb. En het is voor mij ook niet interessant." (CGVS R. (...) p. 21) Opnieuw dient hier te worden benadrukt dat A. (...) de enige reden is waarom u naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Gezien uw precaire situatie in België, waarbij u er op rekent als vluchteling erkend te worden, kan niet worden ingezien waarom u de mogelijkheden die er zijn niet zou benutten om meer informatie te verkrijgen over uw vervolger. Geconfronteerd met deze gebrekkige logica waarbij u er op gewezen werd dat A. (...) de reden is waarom u niet kan terugkeren stelde u merkwaardig genoeg: "Maar nu niet meer. Nu is het niet zo. Toen ik in Duitsland was vroeg ik constant aan mijn zus. Zo mijn zus hield me op de hoogte. Omdat ik schrik had naar zijn manoeuvres. Dat was zo tot in Duitsland. Hij heeft me altijd vervolgd en ik had gevoel ik ga me omdraaien en hem zien. Ik had nooit gedacht dat ik bij een psycholoog zou komen, ik had één in Duitsland. En mijn gesprekken maakten mij makkelijk. Ik ben niet lang geweest maar ik ging wel." (CGVS R. (...) p. 21) Dat u in Duitsland, in tegenstelling tot nu in België, wel nog op de hoogte probeerde te raken is evenwel geen valabele uitleg waarom u dit op heden niet meer zou proberen. Uw beschermingsverzoek werd immers negatief afgesloten in Duitsland. Indien u daadwerkelijk vervolging vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst is het van elke logica gespeend dat u niet meer inspanningen levert om u terdege te informeren naar de situatie met uw ex-man. De laconieke manier waarop u vertelt over de communicatie tussen uw dochter en uw ex-man is weinig overtuigend. Dat u zou mopjes maken over hun gespreksonderwerpen maar verder geen interesse zou uiten over de risico's die er mogelijks zijn voor u zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Gezien de situatie waarbij u zijn dochter zou hebben meegenomen en gelet op uw houding ter zake werd u andermaal geconfronteerd met het weinig logische en bevreedende verloop. U gaf uiteindelijk aan: "Ik moet zeggen dat ik moediger ben geworden en sterker. Dapper in de zin dat ik weet en dat hij ook weet dat hij geen enkel recht meer heeft op mij. Zelfs niet eens verbaal. En daarom ben ik op mijn gemak. Wat hij daar zou doen, hoe of wat, ik ben hier met mijn man. En hij heeft geen rechten meer op mij. Enige recht dat hij nog heeft is zijn dochter vragen. Dat ik haar zou sturen. En als ze zou willen zou ik dat laten gebeuren. Maar ze wil niet en ik wil dat ook niet. Want ik weet dat ze bij hem geen leven zou hebben." (CGVS R. (...) p. 22) Dergelijke uitleg blijft indiceren op het ontbreken van een daadwerkelijke vervolgingsvrees in uw hoofde en kan geenszins verklaren waarom u niet meer inspanningen zou leveren om meer informatie te vergaren over uw ex-man en zijn (actuele) intenties. Indien u daadwerkelijk gevlucht bent met uw dochters en er een communicatielijf is tussen A. (...) en M. (...) kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich wel degelijk meer zorgen zou maken hierover, met name over uw eigen situatie, deze van uw dochters, de kennis die A. (...) intussen heeft over jullie situatie én over de mogelijkheden om zijn rechten als vader te doen gelden. Uw handelwijze en de manier van communiceren tussen uw ex-man en uw dochter indiceren eerder dat het hier niet over een ontvoering gaat (wat de facto het geval zou zijn indien uw problemen met A. (...) zouden worden aangenomen), dan wel om een vertrek zonder dat uw voormalige echtgenoot er aanstoot aan neemt. Tot slot kan inzake het contact tussen M. (...) en A. (...) worden opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw niet in overeenstemming lijken te zijn met deze van M. (...). M. (...) ontkende immers dat er contact was tussen M. (...) en A. (...). Wanneer zij vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaringen gaf M. (...) aan: "Misschien heeft ze

contact ik weet niet. Ik informeer niet naar haar vader.” (CGVS M. (...) p. 14) Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig overtuigend. Opnieuw dient immers te worden opgemerkt dat er door jullie wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat ook M. (...) op de hoogte zou zijn van het contact of dat zij minstens wel zou informeren naar de situatie.

Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds kortstondig met uw dochter naar Moskou vluchtte (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Evenwel moet worden opgemerkt dat ook dienaangaande geen coherente verklaringen werden afgelegd. U gaf aan dat jullie dienden terug te keren omdat jullie na twee weken reeds werden opgespoord: “Geen twee weken later werden we daar gevonden en hij kwam naar ons, zijn neef eigenlijk, zijn neef kwam naar ons te zeggen dat we naar huis moesten.” (CGVS R. (...) p. 14) Bij de DVZ gaf u bovendien zelfs te kennen dat die neef in kwestie jullie zelf terugbracht: “Binnen de twee weken had A. (...) me daar echter al gevonden. Zijn neef heeft ons toen terug gebracht.” (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.) Uw dochter M. (...) maakt hier op geen enkele wijze melding van en stelt daarentegen dat jullie na twee weken dienden terug te keren omdat het leven in Moskou financieel niet haalbaar bleek te zijn: “Ze probeerde er iets te doen. In de buurt. In Moskou in het appartement. Voor zover ik weet lukte het haar niet om aan de slag te gaan en we zijn terug gegaan.” Vervolgens werd aan uw dochter gevraagd waarom jullie teruggingen: “Omdat het niet lukte. We hadden geen financiële middelen om er te blijven.” (CGVS M. (...) p. 21) Ook wanneer gevraagd werd hoe lang jullie in Moskou waren stelde M. (...): “Een week of twee misschien. Niet lang. Omdat we hadden geen geld praktisch.” (CGVS M. (...) p. 21) Dat uw dochter (op heden nog altijd) niet op de hoogte zou zijn van het feit dat jullie in Moskou werden gevonden door A. (...) en dat zijn neef er voor zorgde dat jullie terugkeerden naar jullie herkomstregio is niet aannemelijk. Dat jullie verklaringen ook op dit punt niet in overeenstemming zijn doet dan ook verder twifelen aan de problematiek met A. (...).

Aangaande de (kortstondige) vlucht naar Moskou kan voorts nog worden opgemerkt dat uw eigen verklaringen onderling niet coherent bleken te zijn. Bij de DVZ situeerde u uw vlucht naar Moskou in 2012 (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Wanneer er bij het CGVS gepolst werd naar uw terugkeer naar Moskou en er in de vraagstelling zelfs uitdrukkelijk vermeld werd dat dit in 2012 was geweest repliceerde u dat het in 2013 was dat u naar Moskou ging. U koppelde deze terugkeer vervolgens zelf aan uw laatste geleden fysieke geweld waarbij uw milt werd gescheurd. Dit laatste incident vond plaats in december 2013 en u verklaarde dat u datzelfde jaar naar Moskou was geweest (CGVS R. (...) p. 24). Later tijdens het onderhoud bij het CGVS werd u geconfronteerd met het gegeven dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2012 naar Moskou ging. U gaf aan dat het mogelijk is dat u zich vergiste van datum. U zei dat het 2013 was om finaal te besluiten dat het toch 2012 was. Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan eerder had verklaard dat uw vlucht naar Moskou in hetzelfde jaar plaatsvond waarin uw milt werd gescheurd. U beperkte zich vervolgens tot de stelling dat uw geheugen niet goed is, dat er veel gebeurd is en dat u niet wist dat u dergelijke details moest onthouden (CGVS R. (...) p. 26-27). Een vlucht naar Moskou en aansluitend uw persoonlijke tijdsduiding hiervan ten opzichte van de laatste keer dat u in het ziekenhuis belandde (waarbij u in de nasleep hiervan definitief uw land van herkomst heeft verlaten) kunnen evenwel bezwaarlijk afgedaan worden als details. Het was immers hierdoor dat u naar eigen zeggen beseftte dat u ver weg moest gaan om uw problemen te vermijden (CGVS R. (...) p. 14). Er kan inzake dergelijke passages redelijkerwijs verwacht worden dat uw duiding (in de tijd) wel coherent zou zijn en een minimale precisie zou bevatten. Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft blijft louter een blote bewering die u niet staakt. De gebrekkige overeenstemming binnen uw verklaringen zaait zodoende bijkomend twijfels over de omstandigheden waarin u zich precies bevond en over de doorleefdheid van uw verklaringen.

De verschillende voormelde vaststellingen doen besluiten dat u uw ingeroepen problematiek met A. (...) en met name uw vrees om omwille van deze persoon niet te kunnen terugkeren naar de Russische Federatie niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het feit dat uw beschermingsverzoek in Duitsland reeds eerder werd geweigerd is dan ook in overeenstemming met uw gebrekkige geloofwaardigheid. Uw stelling dat u niet weet waarom u geweigerd werd en dat men u de reden niet heeft verduidelijkt kan ten eerste worden betwijfeld (CGVS R. (...) p. 14).

Hierbij aansluitend dient nog te worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen reeds op 8 oktober 2017 in België bent aangekomen (DVZ-verklaring R. (...) - vraag 37). Er werd door u evenwel pas op 5 april 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische instanties. Dat u pas een half jaar na uw aankomst bescherming verzoekt doet besluiten dat uw verzoek laattijdig is, hetgeen onmiskenbaar verder (de ernst van) uw vrees voor vervolging relativeert.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt. Gezien u naar eigen zeggen meermaals wegens partnergeweld in het ziekenhuis werd opgenomen kan nochtans worden verwacht dat u hier iets van zou kunnen voorleggen. Dat u dit tot op heden niet heeft gedaan ligt verder in lijn met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien maakte u zich tijdens het

CGVS-onderhoud sterk dat u nog medische documenten (opgesteld van uit België) zou overmaken aan het CGVS (CGVS R. (...) p. 12). Vooralsnog heeft het CGVS niets mogen ontvangen, ofschoon u intussen ruim vier maanden de tijd heeft gehad, noch heeft u aan het CGVS kenbaar gemaakt waarom er nog geen documenten werden voorgelegd zoals door u werd aangegeven. Dit is een bijkomende indicatie over hoe ernstig u de procedure neemt en relateert verder uw ingeroepen vervolgingsvrees. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, is het CGVS van oordeel dat de beoordeling in uw hoofde ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren daar u er het grootste deel van uw leven heeft gewoond, waaronder de laatste tien jaar voor uw vertrek. Er kan dienaangaande op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die in het kader van uw beschermingsverzoek werden voorgelegd vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs bevat louter persoonsgegevens die op heden niet betwist worden door het CGVS. Dit document heeft evenwel geen impact op de uitkomst van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "artikel 1, Afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen."

Verzoekster bevestigt dat zij drie keren in het ziekenhuis werd opgenomen. Haar dochter woonde op dat moment bij haar grootmoeder. Zij wou haar dochter niet verontrusten en sprak daarom nooit over haar verblijven in het ziekenhuis. Mishandelde vrouwen spreken meestal niet over het geweld uit vrees voor represailles. Verzoeksters dochter wist van de mishandelingen maar niet van de omvang. Zij werd toevallig op de hoogte gebracht van de laatste keer. De arts belde immers naar haar neef.

Over de wijze waarop verzoeksters dochter op de hoogte werd gebracht, voert verzoekster aan:

"Dat de verzoekster verklaarde dat haar zuster een slecht voor gevoel had.

Dat ze probeerde naar haar te bellen maar ze pakte niet op; daarom heeft ze naar A. (...) gebeld die zei dat de verzoekster geopereerd diende te worden.

Overwegende dat de dochter verklaarde dat het ziekenhuis naar haar belde om te zeggen dat haar moeder in het ziekenhuis moest verblijven.

Dat ze eraan toevoegt dat het ziekenhuis ook met de zus van de verzoekster contact opgenomen heeft.

Dat de verklaringen van de verzoekster en van haar dochter dus niet tegenstrijdig zijn.
Dat het feit dat de zus van de verzoekster belde naar A. (...) niet tegenstrijdig is met het feit dat het ziekenhuis ook naar haar belde.
Dat dit betekent dat ze op de hoogte gebracht is via twee kanalen.
Dat er geen incoherentie van afgeleid mag worden.
Overwegende dat de tegenpartij meldt dat M. (...) woonde samen met haar grootmoeder, neven en moeder.
Dat de moeder van de verzoekster eigenlijk overleden is in 2010.
Dat M. (...) woonde in haar huis samen met de vrouw van de overleden broer van de verzoekster en haar twee dochters.
Dat dit eigenlijk gaat niet om de zus van de verzoekster maar wel om haar schoonzus.
Dat het feit dat de zus van de verzoekster en M. (...) gebeld werden daar ze niet samen woonden.
Dat de tegenpartij de zus en de schoonzus van de verzoekster verwarde.
Dat het verwijt van inconsistentie dus onterecht is."

Over de contacten tussen M. en A., doet verzoekster gelden:

"Overwegende dat M. (...) een paar What'sappcontacten heeft gehad met haar vader maar nu is het niet meer het geval.

Dat A. (...) M. (...) nooit geslagen heeft.

Dat in de meeste families waar echtelijk geweld uitgeoefend wordt, worden niet noodzakelijk alle contacten afgebroken tussen het kind en het gewelddadige ouder.

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat de verklaring dat de verzoekster niet gebruik gemaakt heeft van de contacten tussen M. (...) en haar vader om informatie over hem te krijgen, niet geloofwaardig is.

Dat de verzoekster zei dat ze, toen ze in Duitsland was, regelmatig nieuws vroeg aan haar zus.

Dat nav haar huwelijk in 2016, ze A. (...) via M. (...) op de hoogte bracht van haar huwelijk.

Dat, in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de verzoekster trouwens op de hoogte is van de contacten tussen M. (...) en haar papa.

Dat trouwens:

(...)

Dat in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de verzoekster geen 'grap" maakt over hun gesprekken.

Dat het enkel om ironie gaat want hij beweert dat hij geld zal sturen aan M. (...) terwijl hij dit nooit doet.

Dat het gebrek aan belangstelling in hoofde van de verzoekster voor hun gesprekken gewoon aantoonde dat ze zich veilig in België voelt, wat niet het geval was in Rusland.

Dat de verzoekster zei dat ze sterker was geworden.

Dat ze ook verklaarde dat A. (...) geen recht meer op haar had en dat zijn enige recht betrekking had op M. (...) (ze laat trouwens haar dochter toe contact te hebben met haar papa).

Dat de verzoekster erin slaagde zich veilig te voelen in België.

Dat in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de reacties van de verzoekster niet inconsistent zijn want ze nu geen zin meer in nieuws te vragen over A. (...) want ze nu in een veilige omgeving leeft

Dat ze in België moet mogen blijven en daar beschermd te worden."

Met betrekking tot de betrokkenheid van de neven van A. bij de terugkeer uit Moskou, betoogt verzoekster dat haar dochter indertijd maar acht jaar was en dat zij hierover tegen haar dochter niets zei om haar niet te verontrusten. Zij vervolgt:

"Dat de verzoekster M. (...) steeds beschermd heeft, daarom heeft ze de realiteit mooier gemaakt.

Dat het dus normaal is te zeggen aan haar dochter dat de bedoeling financieel was.

Dat de leeftijd van M. (...) in rekening dient genomen te worden, wat de tegenpartij niet gedaan heeft.

Dat ze hiertoe haar verplicht zorgvuldigheid niet nageleefd heeft."

Dat verzoekster aarzelde over de precieze datum van hun vlucht, verklaart zij als volgt:

"Dat haar moeite om zich van details te herinneren van jaren geleden is begrijpelijk, des te meer omdat ze zegt dat ze moeite heeft om zich precies te herinneren.

Dat de vrees die aan de basis ligt van haar asielaanvraag hierdoor niet verzwakt is.

Dat ze trouwens zei : « Momentje. Mijn dochter ging toen naar eerst klas. Het was 2013. Neen het was 2012. Sorry mijn excuses. Nadat ik terugkwam uit Moskou heb ik een andere ruimte gehuurd? Voor mijn salon; il ne, verhuisd van salon » (p. 26 notulen).

Dat de verzoekster haar verklaringen onmiddellijk verbeterde en dat ze verwijst naar precieze elementen.

Dat de tegenpartij dus onterecht meldt dat de verzoekster zich niet in de tijd kan situeren.

Dat ze verwijst naar concrete elementen en chronologie."

Waar haar wordt verweten dat zij geen medische documenten overmaakte, doet verzoekster gelden:

"Overwegende dat geen advocaat de verzoekster bijstond tijdens haar gehoor.

In een land waarvan ze de taal niet sprak, was het moeilijk voor haar om een arts te raadplegen en de documenten te sturen aan het CGVS."

Over de datum van indienen van haar verzoek om internationale bescherming, betoogt verzoekster:

"De tegenpartij oordeelt onterecht dat de vrees van de verzoekster hierdoor verzwakt is.

Dat de verzoekster zich veilig in België voelde, ver van Rusland waar ze door A. (...) bedreigd werd.

Dat ze dus geen reden had om een dringend verzoek in te dienen want ze wordt niet meer bedreigd in België.

Dat de tegenpartij onterecht verwijst naar dit element."

Verder voert verzoekster aan:

"Overwegende dat de tegenpartij ook meldt dat de weigering van haar asielverzoek in Duitsland het bewijs is van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen.

Dat de tegenpartij echter de beslissing niet vroeg aan de Duitse overheden.

Dat ze dus de redenen van de weigering in Duitsland niet kent.

Dat hierdoor dit enkel een ongegrond vermoeden betreft".

Met betrekking tot de situatie in Ingoesjetië, stelt verzoekster voorts:

"Dat officiële cijfers steeds behoedzaamheid in acht genomen moeten worden, gezien zij de werkelijkheid niet weerspiegelen.

Dat het gegeven dat de cijfers niet hoog zijn niet betekent dat er weinig of geen problemen zijn, maar gewoon dat zij niet officieel verklaard zijn of zelfs verborgen worden;

Dat dit echter niet betekent dat de situatie in INGOESJETIE veilig is;

Dat schendingen van de mensenrechten integendeel regelmatig werden vastgesteld (stuk 7);

Dat de situatie in RUSLAND wereldberoemd is en dat het politieke regime van President POUTINE grotendeels wordt betwist;

Dat de corruptie en de drukken in de juridische wereld vaak voorkomen;

Dat de krant LA CROIX namelijk de aandacht vestigt op folteringen, gedwongen verdwijningen en wederrechtelijke executies (die niet officiële feiten vormen en dus niet in aanmerking zijn genomen);

Dat de situatie van de juridische beroepsoefenaars er niet gemakkelijk is, gezien zijn krachtig onder druk worden gezet;

Dat dit de moeilijkheden bevestigt die verzoeker zou ondervinden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst gezien de juridische beroepsoefenaars vaak het slachtoffer van drukken en bedreigingen zijn;

Dat de organisatie van Timur KHAMKHOEV een kleine mafia vormt die alleen haar eigen regels volgt;

Dat verzoeker die zich, op een zekere manier, tegen hen verzette, als hun vijand wordt aangezien, dat hijzelf en zijn familie constant gevaar lopen en dat een terugkeer onvoorstelbaar is;"

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voert ter staving van haar betoog een aantal persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-7).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 198 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In dit kader kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat, daar waar verzoekster naar zichzelf verwijst in de mannelijke persoon, wijst op de moeilijke situatie voor mensen met een juridisch beroep en aanhaalt de organisatie van Timur Khamkhoev te vrezen, niet kan worden ingezien waarop verzoekster doelt. Verzoekster is een vrouw, verklaarde dat zij de laatste tien jaren in haar thuisland kapster was en gaf aan dat zij daarvoor niet werkte doch huisvrouw was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.12). Daarnaast haalde zij nooit eerder enig probleem met voormeld persoon of diens organisatie aan. Derhalve dient te worden aangenomen dat de voormelde passage in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoeksters advocaat en wordt deze verder niet in aanmerking genomen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft amtsshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Uit de stukken van het dossier blijkt, en verzoekster betwist dit niet, dat verzoekster reeds eerder een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag, en dit in Duitsland. De Raad treedt verweerder bij in de vaststelling dat dit een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Aangezien verzoekster zich in het kader van onderhavige procedure enkel beroept op de problemen met haar ex-man, kan namelijk worden aangenomen dat zij zich in Duitsland op diezelfde problemen beriep en dat aldaar reeds werd geoordeeld dat deze problemen geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekster.

Eveneens tekenend voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid is de vaststelling dat zij niet eens bleek te weten waarom haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd geweigerd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.14). Van een verzoeker om internationale bescherming, die stelt een dringende nood aan internationale bescherming te hebben, mag namelijk de nodige interesse in (de uitkomst van) zijn procedure worden verwacht. Dat verzoekster niet bleek te weten waarom haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen, getuigt niet van een oprechte nood aan internationale bescherming en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen en vrees.

Daarenboven liet verzoekster na om in Duitsland, nadat zij haar verzoek om internationale bescherming aldaar afgewezen zag en ondanks dat zij in het ongewisse verkeerde over de redenen, een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen (ibid., p.14). Ook na aankomst in België talmde zij blijkens hetgeen hieromtrent met recht wordt gesteld in de bestreden beslissing nog een half jaar alvorens alhier uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in april 2018. Dat zij zich hier in België veilig zou hebben gevoeld en bijgevolg van oordeel was dat zij geen reden meer had om een verzoek in te dienen, kan daarbij in het geheel niet overtuigen en vormt andermaal een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en voor de beweerdte nood aan bescherming in haren hoofde. Haar verblijf in België was op dat ogenblik namelijk illegaal. Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming zo spoedig mogelijk een volgend verzoek om internationale bescherming zou indienen zo zij van oordeel zou zijn dat een eerste verzoek ten onrechte werd afgewezen. Dat verzoekster naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk

verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster stelt haar land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omdat zij vervolging vreest van haar ex-man. Deze zou haar in het verleden reeds meermaals hebben onderworpen aan ernstig huiselijk geweld.

De geloofwaardigheid van verzoeksters zelfverklaarde vrees, wordt daarbij echter vooreerst ondermijnd doordat zij, hoewel dit van haar mag worden verwacht, ter staving van deze vrees niet het minste begin van bewijs bijbrengt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt. Gezien u naar eigen zeggen meermaals wegens partnergeweld in het ziekenhuis werd opgenomen kan nochtans worden verwacht dat u hier iets van zou kunnen voorleggen. Dat u dit tot op heden niet heeft gedaan ligt verder in lijn met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien maakte u zich tijdens het CGVS-onderhoud sterk dat u nog medische documenten (opgesteld van uit België) zou overmaken aan het CGVS (CGVS R. (...) p. 12). Vooralsnog heeft het CGVS niets mogen ontvangen, ofschoon u intussen ruim vier maanden de tijd heeft gehad, noch heeft u aan het CGVS kenbaar gemaakt waarom er nog geen documenten werden voorgelegd zoals door u werd aangegeven. Dit is een bijkomende indicatie over hoe ernstig u de procedure neemt en relativeert verder uw ingeroepen vervolgingsvrees.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het voor haar moeilijk zou zijn om naar een arts te gaan en de documenten aan het CGVS over te maken, kan bezwaarlijk overtuigen. Zo had zij reeds jarenlang een relatie met een Belg van Tsjetsjeense afkomst en had deze haar kunnen helpen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4.). Bovendien gaf verzoekster bij het CGVS aan dat zij weldegelijk reeds een arts had geraadpleegd en de nodige bewijzen van haar verwondingen bekwam. Over de reden waarom zij deze niet neerlegde legde zij echter onaannemelijke verklaringen af. Zij gaf immers aan dat zij van plan was om deze attesten mee te brengen naar het persoonlijk onderhoud doch deze de dag voor het onderhoud niet kon vinden omdat zij deze vermoedelijk met een aantal onnodige papieren had weggegooid. Dat verzoekster dermate onzorgvuldig zou omgaan met voor haar procedure dermate cruciale medische attesten, is niet plausibel. Hoe dan ook gaf verzoekster vervolgens aan dat zij de dag na het gehoor reeds een nieuwe afspraak had bij haar arts om de documenten opnieuw te laten afdrukken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12). Desalniettemin liet zij na deze over te maken aan het CGVS. Waarom zij voor het bekomen en neerleggen van de nodige medische attesten afhankelijk zou zijn van een advocaat, kan in dit kader niet worden ingezien. Daarenboven wordt verzoekster bij het indienen en doorlopen van onderhavig beroep weldegelijk bijgestaan door een advocaat. Andermaal laat zij echter na om enig medisch attest of ander begin van bewijs voor te leggen.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht gemotiveerd:

“Er dient in deze te worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u enkel en alleen omwille van uw ex-partner A. (...) bent vertrokken uit uw herkomstregio en dat het tevens enkel omwille van A. (...) is dat u op heden niet zou kunnen terugkeren. Ondanks deze inhoudelijk erg beperkte en weinig complexe motieven werden verschillende merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld.

Zo bleek dat u en uw dochter M. (...) geen coherente verklaringen aflegden over uw ziekenhuisopnames. Ofschoon uw dochter bij de DVZ nog verklaarde dat u meermaals moest worden opgenomen in het ziekenhuis (CGVSvragenlijst M. (...) 3.5.), stelde zij bij het CGVS dat zij slechts weet heeft van één ziekenhuisopname. Op de vraag of u meer dan één keer in het ziekenhuis belandde repliceerde uw dochter: “Ze is één keer met gescheurde milt er geweest. Één keer heeft hij eigen moeder, iedereen geslagen. Iedereen kwam. Politie, ambulance. Maar ik herinner me niet. Misschien heeft ze me niet verteld.” Vervolgens bevestigde uw dochter nogmaals dat ze slechts van die ene keer weet heeft en niet van andere ziekenhuisopnames (CGVS M. (...) p. 20). Dat uw dochter dermate twijfelachtige verklaringen aflegt over een absoluut sleutelement binnen jullie problematiek mag ten zeerste verbazen. In deze moet immers nog worden opgemerkt dat er wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Dat uw dochter dan niet meer zou weten of u meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis kan niet als geloofwaardig worden aanschouwd en ondermijnt uw relaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij poneert dat zij haar dochter nooit zou hebben ingelicht over haar (andere) ziekenhuisbezoeken, dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster hiermee hoegenaamd geen verklaring biedt voor het feit dat haar dochter incoherente verklaringen aflegde over het aantal ziekenhuisbezoeken. Hoe dan ook kan verzoekster hiermee niet op afdoende wijze verklaren waarom haar dochter bij het CGVS niet

(langer) bleek te weten dat zij in het kader van de aangevoerde problemen meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis. Dient namelijk te worden opgemerkt dat, gezien verzoekster en haar dochter hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van (gedeeltelijk) dezelfde problemen, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beide beroepen op problemen met de ex-echtgenoot van verzoekster, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Ook over de kennisname van uw laatste ziekenhuisopname waren jullie verklaringen slechts weinig coherent. U verklaarde hierover spontaan het volgende: “Ja. Het was een rare winter. Ik weet nog. Er was zoveel sneeuw gevallen. En M. (...) was die nacht bij mijn moeder. Ze was in Mira. Moeder was niet meer in leven, maar ze was daar. Alles gebeurde om 12u ’s nachts. Om 3u brachten ze me naar operatiekamer. Mijn zus zei dat ze iets voelde omdat ze moeder in haar dromen had gezien. Ik had een droom. Dat moeder in dromen was teruggekomen om iets te vertellen over mij. Ze deed het nooit zo vroeg op staan en naar telefoon bellen. En ze belde en kreeg geen antwoord. Ze had toen al door dat iets mis was. Om 09u belde ze A. (...). Om te vragen waar ik was. Hij zei dat hij pas toen zei dat ik in ziekenhuis was. Geopereerd.” (CGVS R. (...) p. 24)

Uit de verklaringen van uw dochter zou evenwel moeten blijken dat zij op de hoogte werden gebracht door het ziekenhuis zelf. Wanneer gevraagd werd hoe uw ziekenhuisopname ter kennis werd gebracht stelde uw dochter: “Opgebeld van het ziekenhuis. Men heeft naar haar zus gebeld. De dokters belden naar de nicht. En dan de zus iedereen kwam te weten.” (CGVS M. (...) p. 20). Wanneer uw dochter vervolgens geconfronteerd werd met uw stelling dat uw zus belde naar A. (...) verklaarde M. (...): “Naar de zus maar niet naar ons. Omdat de zus van mijn moeder woont apart.” (CGVS M. (...) p. 20) Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze stelling de incoherentie niet opheft. Bovendien kan deze stelling op zich ook in twijfel worden getrokken. U heeft immers slechts één zus met een gemeenschappelijke moeder (cfr. DVZ-verklaring R. (...) - vraag 17) en uit de voornoemde verklaringen blijkt verder dat uw dochter op het moment van het incident in de Mirastraat verbleef (zie supra). Over de Mirastraat verklaarde uw dochter: “[...] Maar Mira, waar mijn grootmoeder woonde, ik woonde soms bij haar en daar waren het mijn nichten en hun moeder.” (CGVS M. (...) p. 6) Zodoende dient te worden vastgesteld dat de uitleg die uw dochter gaf ter rechtzetting van de incoherentie niet kan worden aangenomen. Bijgevolg kan de tegenstrijdigheid over de kennisname worden aangenomen en wordt op die wijze de gebrekkige geloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Haar voormelde verklaringen en deze van haar dochter zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan post factum tracht aan te brengen. Dat de zus van verzoekster op twee manieren op de hoogte werd gebracht, vindt geen steun in het dossier. Indien dit zo was, kon worden verwacht dat verzoekster en haar dochter dit ook spontaan zo zouden hebben aangegeven in plaats van tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Minstens kon worden verwacht dat verzoeksters dochter dit op deze wijze zou hebben verduidelijkt wanneer zij met de verklaringen van verzoekster werd geconfronteerd. Zij deed dit echter niet. Bovendien blijkt uit hun beider verklaringen, hierboven aangehaald, duidelijk dat zowel verzoekster als haar dochter het weldegelijk hadden over de zus van verzoekster. Dat zij heden trachten te laten uitschijnen dat het om een schoonzus van verzoekster ging en dat verweerder deze zou hebben verward met de zus van verzoekster, kan dan ook geheel niet overtuigen en mist ernst.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw (actuele) handelwijze ligt bovendien in lijn met de voormelde gebrekkige geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dochter M. (...) contact heeft met uw ex-man A. (...). Via haar telefoon spreekt ze met haar vader en sturen ze elkaar berichten. Merkwaardig genoeg spreekt u niet met uw dochter over het contact dat ze heeft met uw vader. U verklaarde hierover: “Neen. Ik probeer niet dat onderwerp te raken dat over hen gaat. En volgens sharia mag ik niet naar hem informeren omdat ik nu een man heb. En het is voor mij ook niet interessant.” (CGVS R. (...) p. 21) Opnieuw dient hier te worden benadrukt dat A. (...) de enige reden is waarom u naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Gezien uw precare situatie in België, waarbij u er op rekent als vluchteling erkend te worden, kan niet worden ingezien waarom u de mogelijkheden die er zijn niet zou benutten

om meer informatie te verkrijgen over uw vervolger. Geconfronteerd met deze gebrekkige logica waarbij u er op gewezen werd dat A. (...) de reden is waarom u niet kan terugkeren stelde u merkwaardig genoeg: "Maar nu niet meer. Nu is het niet zo. Toen ik in Duitsland was vroeg ik constant aan mijn zus. Zo mijn zus hield me op de hoogte. Omdat ik schrik had naar zijn manoeuvres. Dat was zo tot in Duitsland. Hij heeft me altijd vervolgd en ik had gevoel ik ga me omdraaien en hem zien. Ik had nooit gedacht dat ik bij een psycholoog zou komen, ik had één in Duitsland. En mijn gesprekken maakten mij makkelijk. Ik ben niet lang geweest maar ik ging wel." (CGVS R. (...) p. 21) Dat u in Duitsland, in tegenstelling tot nu in België, wel nog op de hoogte probeerde te raken is evenwel geen valabele uitleg waarom u dit op heden niet meer zou proberen. Uw beschermingsverzoek werd immers negatief afgesloten in Duitsland. Indien u daadwerkelijk vervolging vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst is het van elke logica gespeend dat u niet meer inspanningen levert om u terdege te informeren naar de situatie met uw ex-man. De laconieke manier waarop u vertelt over de communicatie tussen uw dochter en uw ex-man is weinig overtuigend. Dat u zou mopjes maken over hun gespreksonderwerpen maar verder geen interesse zou uiten over de risico's die er mogelijks zijn voor u zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Gezien de situatie waarbij u zijn dochter zou hebben meegenomen en gelet op uw houding ter zake werd u andermaal geconfronteerd met het weinig logische en bevreedende verloop. U gaf uiteindelijk aan: "Ik moet zeggen dat ik moediger ben geworden en sterker. Dapper in de zin dat ik weet en dat hij ook weet dat hij geen enkel recht meer heeft op mij. Zelfs niet eens verbaal. En daarom ben ik op mijn gemak. Wat hij daar zou doen, hoe of wat, ik ben hier met mijn man. En hij heeft geen rechten meer op mij. Enige recht dat hij nog heeft is zijn dochter vragen. Dat ik haar zou sturen. En als ze zou willen zou ik dat laten gebeuren. Maar ze wil niet en ik wil dat ook niet. Want ik weet dat ze bij hem geen leven zou hebben." (CGVS R. (...) p. 22) Dergelijke uitleg blijft indiceren op het ontbreken van een daadwerkelijke vervolgingsvrees in uw hoofde en kan geenszins verklaren waarom u niet meer inspanningen zou leveren om meer informatie te vergaren over uw ex-man en zijn (actuele) intenties. Indien u daadwerkelijk gevlucht bent met uw dochters en er een communicatielijf is tussen A. (...) en M. (...) kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich wel degelijk meer zorgen zou maken hierover, met name over uw eigen situatie, deze van uw dochters, de kennis die A. (...) intussen heeft over jullie situatie én over de mogelijkheden om zijn rechten als vader te doen gelden. Uw handelswijze en de manier van communiceren tussen uw ex-man en uw dochter indiceren eerder dat het hier niet over een ontvoering gaat (wat de facto het geval zou zijn indien uw problemen met A. (...) zouden worden aangenomen), dan wel om een vertrek zonder dat uw voormalige echtgenoot er aanstoot aan neemt."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ten onrechte tracht zij haar laconieke houding ten aanzien van de contacten tussen M. en haar ex-man en haar kennelijke gebrek aan interesse dienaangaande te vergoelijken. Dat zij zich veiliger en sterker zou hebben gevoeld, betreft namelijk een verklaring waarmee in de voormelde motivering reeds uitdrukkelijk en terdege rekening wordt gehouden. Dit doet er geenszins afbreuk aan dat verwacht kon worden dat zij, zo zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van haar ex-man, omzichtiger en alerter zou zijn omgesprongen met de contacten tussen deze persoon en M. Eveneens mocht worden verwacht dat zij zich via M. zou hebben geïnformeerd over de huidige situatie en intenties van haar ex-man. Het betreft namelijk informatie die cruciaal zou kunnen zijn ter inschatting van haar eigen, voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

"Tot slot kan inzake het contact tussen M. (...) en A. (...) worden opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw niet in overeenstemming lijken te zijn met deze van M. (...). M. (...) ontkende immers dat er contact was tussen M. (...) en A. (...). Wanneer zij vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaringen gaf M. (...) aan: "Misschien heeft ze contact ik weet niet. Ik informeer niet naar haar vader." (CGVS M. (...) p. 14) Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig overtuigend. Opnieuw dient immers te worden opgemerkt dat er door jullie wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat ook M. (...) op de hoogte zou zijn van het contact of dat zij minstens wel zou informeren naar de situatie."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat haar dochter wel op de hoogte zou zijn omtrent de contacten tussen M. en haar vader, vormt namelijk een loutere en kennelijke miskenning van de voormelde, door verzoeksters dochter afgelegde

verklaringen. Met deze ontkenning doet verzoekster aan de voormelde vaststellingen op generlei wijze afbreuk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds kortstondig met uw dochter naar Moskou vluchtte (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Evenwel moet worden opgemerkt dat ook dienaangaande geen coherente verklaringen werden afgelegd. U gaf aan dat jullie dienden terug te keren omdat jullie na twee weken reeds werden opgespoord: “Geen twee weken later werden we daar gevonden en hij kwam naar ons, zijn neef eigenlijk, zijn neef kwam naar ons te zeggen dat we naar huis moesten.” (CGVS R. (...) p. 14) Bij de DVZ gaf u bovendien zelfs te kennen dat die neef in kwestie jullie zelf terugbracht: “Binnen de twee weken had A. (...) me daar echter al gevonden. Zijn neef heeft ons toen terug gebracht.” (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.) Uw dochter M. (...) maakt hier op geen enkele wijze melding van en stelt daarentegen dat jullie na twee weken dienden terug te keren omdat het leven in Moskou financieel niet haalbaar bleek te zijn: “Ze probeerde er iets te doen. In de buurt. In Moskou in het appartement. Voor zover ik weet lukte het haar niet om aan de slag te gaan en we zijn terug gegaan.” Vervolgens werd aan uw dochter gevraagd waarom jullie teruggingen: “Omdat het niet lukte. We hadden geen financiële middelen om er te blijven.” (CGVS M. (...) p. 21) Ook wanneer gevraagd werd hoe lang jullie in Moskou waren stelde M. (...): “Een week of twee misschien. Niet lang. Omdat we hadden geen geld praktisch.” (CGVS M. (...) p. 21) Dat uw dochter (op heden nog altijd) niet op de hoogte zou zijn van het feit dat jullie in Moskou werden gevonden door A. (...) en dat zijn neef er voor zorgde dat jullie terugkeerden naar jullie herkomstregio is niet aannemelijk. Dat jullie verklaringen ook op dit punt niet in overeenstemming zijn doet dan ook verder twifelen aan de problematiek met A. (...).”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar zij beweert dat zij haar dochter initieel wilde beschermen en deze niet wilde verontrusten, kan dit namelijk niet verklaren waarom haar dochter zelfs bij het CGVS nog niet op de hoogte bleek omtrent de reden waarom zij Moskou terug dienden te verlaten. In deze kan worden herhaald dat, gezien verzoekster en haar dochter (deels) dezelfde problemen stellen te hebben gekend en zich beide op de problemen met verzoeksters ex-man beroepen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen onderbouwen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker inzake de kernelementen in hun relaas. Bijgevolg was het geenszins onredelijk om te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Aangaande de (kortstondige) vlucht naar Moskou kan voorts nog worden opgemerkt dat uw eigen verklaringen onderling niet coherent bleken te zijn. Bij de DVZ situeerde u uw vlucht naar Moskou in 2012 (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Wanneer er bij het CGVS gepolst werd naar uw terugkeer naar Moskou en er in de vraagstelling zelfs uitdrukkelijk vermeld werd dat dit in 2012 was geweest repliceerde u dat het in 2013 was dat u naar Moskou ging. U koppelde deze terugkeer vervolgens zelf aan uw laatst geleden fysieke geweld waarbij uw milt werd gescheurd. Dit laatste incident vond plaats in december 2013 en u verklaarde dat u datzelfde jaar naar Moskou was geweest (CGVS R. (...) p. 24). Later tijdens het onderhoud bij het CGVS werd u geconfronteerd met het gegeven dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2012 naar Moskou ging. U gaf aan dat het mogelijk is dat u zich vergiste van datum. U zei dat het 2013 was om finaal te besluiten dat het toch 2012 was. Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan eerder had verklaard dat uw vlucht naar Moskou in hetzelfde jaar plaatsvond waarin uw milt werd gescheurd. U beperkte zich vervolgens tot de stelling dat uw geheugen niet goed is, dat er veel gebeurd is en dat u niet wist dat u dergelijke details moest onthouden (CGVS R. (...) p. 26-27). Een vlucht naar Moskou en aansluitend uw persoonlijke tijdsduiding hiervan ten opzichte van de laatste keer dat u in het ziekenhuis belandde (waarbij u in de nasleep hiervan definitief uw land van herkomst heeft verlaten) kunnen evenwel bezwaarlijk afgedaan worden als details. Het was immers hierdoor dat u naar eigen zeggen beseftte dat u ver weg moest gaan om uw problemen te vermijden (CGVS R. (...) p. 14). Er kan inzake dergelijke passages redelijkerwijs verwacht worden dat uw duiding (in de tijd) wel coherent zou zijn en een minimale precisie zou bevatten. Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft blijft louter een blote bewering die u niet staft. De gebrekkige overeenstemming binnen uw verklaringen zaait zodoende bijkomend twijfels over de omstandigheden waarin u zich precies bevond en over de doorleefdheid van uw verklaringen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij opnieuw beweert dat het voorgaande details zouden betreffen, dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk kan worden gevolgd. Een vlucht naar Moskou, waarbij zij werd teruggevonden door haar vervolger en werd

teruggehaald door diens neef, kan bezwaarlijk als detail worden beschouwd. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het geenszins onredelijk was om van verzoekster te verwachten dat zij eenduidig zou kunnen aangeven of deze vlucht zich al dan niet situeerde in hetzelfde jaar als haar ziekenhuisopname. Dit geldt nog des te meer nu zij van deze ziekenhuisopname wel de exacte datum kon verstrekken (administratief dossier, vragenlijst, nr. 3.5.). Verzoekster bleek hiertoe echter niet bij machte.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar ex-echtgenoot.

Het door verzoekster neergelegde rijbewijs, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, is het CGVS van oordeel dat de beoordeling in uw hoofde ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren daar u er het grootste deel van uw leven heeft gewoond, waaronder de laatste tien jaar voor uw vertrek. Er kan dienaangaande op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat corruptie in Ingoesjetië voorkomt, dat de ordediensten in Ingoesjetië een aantal mensenrechtenschendingen plegen en dat personen met een bepaald profiel zoals personen die verdacht worden van extremisme, advocaten en voorvechters van mensenrechten slachtoffer kunnen worden van bepaalde feiten, wordt niet betwist. Dit kan echter hoegenaamd niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Ingoesjetië zou beantwoorden aan de criteria bepaald in voornoemd wetsartikel. Uit de door verweerder gehanteerde informatie blijkt genoegzaam dat dit niet het geval is en verzoekster brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen

doen aan deze informatie. Bijgevolg toont zij geenszins aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

Gezien aan de beweerde problemen van verzoeksters moeder met A. geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster zelf stelt te hebben gekend met deze persoon.

Bovendien wordt in dit kader in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien kan in deze het volgende worden opgemerkt. Gezien uw moeder naar eigen zeggen in december 2013 een laatste keer werd geslagen is het niet duidelijk noch logisch waarom ze dan in augustus 2014 plots dermate snel moet vertrekken dat ze dit niet eerst overlegde met u of u de kans gaf om mee te gaan. Indien A. (...) ook voor u een probleem had gevormd is het verder uiterst merkwaardig dat uw moeder niet meteen ook voor u een paspoort regelde. Dienaangaande lijken jullie verklaringen andermaal niet overeen te komen. Uw moeder gaf aan dat zij geen paspoort voor u kon vragen omdat u in Grozny was (CGVS R. (...) p. 18). U gaf daarentegen zelf te kennen dat u wel degelijk bij haar verbleef in de periode voorafgaand aan uw moeders vertrek (CGVS M. (...) p. 14). Zo blijft het ook erg onduidelijk waarom uw moeder geen paspoort voor u zou hebben geregeld. Uw moeder gaf voorts aan dat ze haar plan om te vertrekken aan u kenbaar maakte een dag voor uw vertrek (CGVS R. (...) p. 19). U gaf daarentegen aan dat uw moeder vanaf dat ze het plan had opgevat om te vertrekken er met u over sprak en u situeert dit punt ongeveer een week voor het eigenlijke vertrek (CGVS M. (...) p. 13-14). Wat er ook van zij, in de optiek dat uw moeder er van op de hoogte is in welke problematische situatie u zou achterblijven in Rusland (zowel inzake A. (...) als uw halfbroer), is het niet aannemelijk dat uw moeder u zomaar zou achterlaten of dit vertrek zou laten afhangen van (eventuele) administratieve belemmeringen. Voormelde vaststellingen indiceren dan ook verder dat u geen waarachtig zicht gaf op uw asielmotieven en uiteindelijke vertrekredenen.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen en deze van haar moeder over de plaats waar verzoekster verbleef wanneer haar moeder een paspoort regelde, zoals hierboven aangehaald, duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd zijn. Zij laten geen ruimte voor de betekenis die verzoekster hieraan tracht te geven in het onderhavige verzoekschrift.

De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en haar moeder over het ogenblik waarop verzoeksters moeder verzoekster inlichtte over haar nakende vertrek, laat verzoekster ongemoeid.

Eveneens laat verzoekster de terechte vaststelling onverlet dat het, zo de problemen met A. overeenstemden met de werkelijkheid, niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder verzoekster eenvoudigweg zou hebben achtergelaten in de Russische Federatie.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U gaf nog aan dat A. (...) u in de zomer van 2012 benaderde door bepaalde (ongepaste) gespreksonderwerpen aan te snijden op een moment dat uw moeder er niet bij was. U verklaarde dat hij probeerde tot bij u te komen, maar dat u hem kon van u afschudden en dat er uiteindelijk niets is gebeurd (CGVS M. (...) p. 15-16). Hoewel een dergelijke gebeurtenis ontegensprekelijk een pijnlijk moment moet zijn geweest en dit mogelijks tot op heden nog steeds het geval is voor u, dient te worden gesteld dat dit feit niet kan volstaan om tot een actuele vervolgingsvrees in uw hoofde te besluiten. U gaf voorts zelf aan dat u op andere manieren geen problemen meer had met A. (...) en u stelde dat u verdere problemen met hem kon vermijden door uw moeder te bezoeken wanneer hij niet aanwezig was (CGVS p. 16). Gelet op de uiteindelijk beperkte intensiteit van dit feit en in het licht van de gebrekkige geloofwaardigheid inzake de andere punten die werden aangehaald ter zake, dient te worden besloten dat u dienaangaande geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd gelden. Deze motieven gelden overigens nog des te meer nu het

voormelde incident voor verzoekster zelf ook kennelijk geen aanleiding vormde om haar land te verlaten. Integendeel bleef zij aldaar nog verschillende jaren wonen.

Verzoekster verklaart tot slot dat zij in haar land van herkomst riskeert te worden gevisieerd of vervolgd wegens het dragen van de hijab. In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Uiteindelijk kan nog worden opgemerkt dat u na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS middels een brief liet weten dat u in Rusland vroegtijdig religieuze kleding begon te dragen en dat u omwille van deze reden veel problemen en vervolging onderging door politiediensten en lokale bewoners. U stelde dat men van mening was dat de hijab enkel door terroristen wordt gedragen. U beschreef deze toevoeging over uw kledij als ‘een belangrijke reden’. Gezien u dit element evenwel volledig post factum aanbrengt kan er van u redelijkerwijs verwacht worden dat u dit op omstandige wijze uiteenzet. U liet evenwel na om op welke manier dan ook duiding te geven bij de geclaimde vervolging.

Dienaangaande moet voorts worden benadrukt dat het gegeven dat u de vervolging door politiediensten of medeburgers omwille van uw kledij nooit eerder heeft vermeld in het kader van uw procedure erg twijfelachtig is. Noch bij de DVZ noch bij het CGVS kaartte u deze problematiek aan. Bovendien verklaarde u bij het CGVS, wanneer dit werd gevraagd, dat u er alle redenen had verteld waarom u bent vertrokken uit en niet kan terugkeren naar de Russische Federatie (CGVS M. (...) p. 22). Ook uw moeder maakte er op geen enkel moment gewag van dat u vervolging zou hebben ondergaan door politie en lokale bewoners. Dat er op geen enkel moment melding gemaakt werd van de door u geleden vervolging omwille van uw kledij, ofschoon u hier meermaals en ruimschoots de mogelijkheden toe kreeg, ondermijnt de ernst van de vrees die u ter zake koestert. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u bij een terugkeer naar uw herkomstregio geen potentiële problemen zou kunnen vermijden door uw kledij aan te passen aan de geldende normen en waarden. Het feit dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden kan genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, volstaat niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de lokaal heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene lokale geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn (...)overkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij biedt niet de minste verklaring voor het bijzonder laattijdig en zonder enige precisering opwerpen van voormeld gegeven. Bovendien verstrekt zij hierover andermaal geen verdere duiding. Zij toont niet concreet aan dat, waar, waarom, wanneer of in welke omstandigheden zij zou worden gedwongen om zich te conformeren aan bepaalde regels. Evenmin toont zij aan dat dit vervolging zou uitmaken of zou leiden tot ernstige schade. Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

De door verzoekster neergelegd documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, is het CGVS van oordeel dat de beoordeling in uw hoofde ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren daar u er het grootste deel van uw leven heeft gewoond, waaronder de laatste tien jaar voor uw vertrek. Er kan dienaangaande op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat corruptie in Ingoesjetië voorkomt, dat de ordediensten in Ingoesjetië een aantal mensenrechtenschendingen plegen en dat personen met een bepaald profiel zoals personen die verdacht worden van extremisme, advocaten en voorvechters van mensenrechten slachtoffer kunnen worden van bepaalde feiten, wordt niet betwist. Dit kan echter hoegenaamd niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Ingoesjetië zou beantwoorden aan de criteria bepaald in voornoemd wetsartikel. Uit de door verweerder gehanteerde informatie blijkt genoegzaam dat dit niet het geval is en verzoekster brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen doen aan deze informatie. Bijgevolg toont zij geenszins aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT